

Adventes Vēstis

2011. gada marts, #3 (181)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀ
KOSMOSS LIE-
CINA PAR DIE-
VA GĀDĪBU?

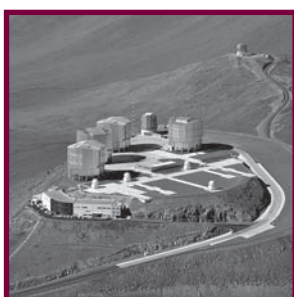
ADVENTISTI
PĒC ZEMES-
TRĪCES JAPĀNĀ

KAS BIJA
ZELTA SALĪ-
DZINĀŠANAS
VĀKS?

LABS HUMORS
STIPRINA
VESELĪBU

INETA JURE-
VICA: "DZĪVE,
KURAI IR JĒGA"

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Personība	16
Bērniem	18
Veselība	20
Liecība	21
Ārzemju ziņas	22
Citu konfesiju ziņas	23

Vai Dievs kļuvis nikns?

Visas pasaules plašsaziņas līdzekļi pagājušajās dienās sekojuši līdzīgi notikumiem Japānā. 9 balles stiprā zemestrīce un pēc tam sekojošie cunami viļņi nodarījuši lielu postu un atnesuši sāpes. Tūkstošiem ģimeņu apraud savus bojāgājušos. Daudzviet cilvēki droši vien jautā: kāpēc?

Dīvaini, bet ir kristieši, kas šajās dienās zvana uz radio, raksta vēstules un pauž gandrīz vai prieku par „varenajiem Dieva darbiem”. Dieva sodības esot sākušās, un te nu mēs varot redzēt, kāda niecība esam Dieva varenības priekšā.

Šajā „Adventes Vēstu” numurā patiešām varēsīm sajūsmināties par Dieva varenību, kaut vai izlasot Annas Ginteres rakstu par zvaigznēm un kosmosu. Ceram, ka tas jūs pamudinās naktīs iziet ārā, lai paustu Dievam savu apbrīnu. Taču ziņa no Japānas atgādinās, ka Dievam šajā valstī notikusi liela traģēdija. Tur bojā gājuši daudzi Viņa bērni, no kuriem vairums droši vien tā arī neatrada ceļu pie Viņa. Adventisti ir steigušies palīgā japāņiem, un arī Adventistu Baznīcas vadītājs Teds Vilsons izplatījis aicinājumu palīdzēt šiem cilvēkiem, cik vien iespējams. Ar to Dievu mīlošie kristieši parāda, ka viņi nevis cenšas izjaukt sava Tēva darbus (traucējot Dievam iznīcināt un nodarīt pāri), bet gan palīdzēt Viņam glābšanas darbā. Es ceru, ka mums ir pietiekoši daudz zināšanu, lai nepierakstītu Tētim to, kas ir grēka sekas.

Šīs „Adventes Vēstis” ir jau pavasara noskaņās. Varēsīt lasīt, kā pavasari gaida, piemēram, Daugavpils draudzē. Šoreiz būs iespēja iepazīt vairākus dzīvesstāstus un liecības. Tās vienmēr iedrošina vēl vairāk mīlēt un ticēt. Bet Ansis Roderts, kurš gatavo rakstus par veselību, mums atgādina, ka tūlīt klāt būs 1. aprīlis – Joku diena. Lai gan zinām, ka Dievs skumst līdzīgi visās mūsu grūtībās, mēs ticam, ka Viņš labprāt biežāk mūs grib redzēt priecīgus nevis raudošus. Kā jums šķiet, vai kristiešiem patīk jokot un smieties?

Aidis Tomsons

AV galvenā redaktora vietnieks

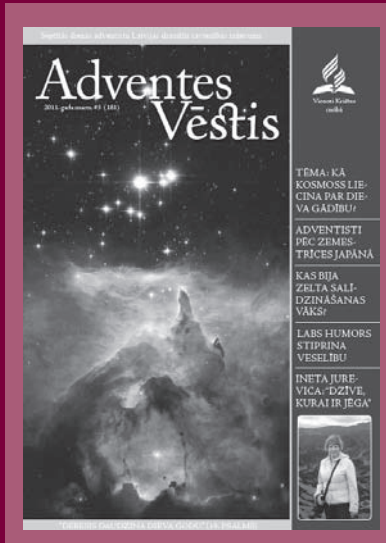
Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS

Ansis RODERTS

Ģirts ROZNERIS

Ivo RODERTS

Liene LIEPIŅA

Māris DEBNERS

Māriete LIPSKA

Valda REĶE

Vāka foto:

Zvaigžņu kopa Pismis 24 (NASA)

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu

savienības izdevniecība

PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,

Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

No rūdīta ateista – par Dieva bērnu

Martā Adventistu Rēzeknes draudzes loceklim Staņislavam Lovnikam apritēja 84 gadi. Ilgus gadus bijis par draudzes mantzini, šogad savu kalpošanu nodevis nākamajam kalpotājam. Staņislavs pārsteidz ar savu nemainīgo tieksmi iepazīt ko jaunu, piemēram, datorprasmes, jo domā, kā būt tuvāk Jēzum. Tā taču var izvēlēties, kādu informāciju uzņemt savā prātā. Un viņa izvēle ir - informācija, kas ir saskaņā ar Dieva Vārdu – Bībeli.

Kā Tu atnāci pie Dieva? Kas bija izšķirošais, lai pieņemtu Dieva aicinājumu Tavā dzīvē?

Jau bērnībā tēvs mani veda uz baznīcu, bet kāpēc, to es arī tagad nespēju saprast. Par Dievu man neviens neko nestāstīja. Vēlāk, kad sāku iet skolā, ticības mācības priekšmets bija pirmajā vietā (tas bija pirms okupācijas un kara iesākuma, padomju varas gados). Skolā mums stāstīja par Dieva likumu – 10 baušļiem-, kā arī par baznīcas baušļiem, par Bībeles Vecās Derības varoni Mozu. Dažreiz uz skolu atbrauca vietējais mācītājs, bet parasti šo mācību pasniedza katehēte. No šīs mācības pieķeršanās ticībai Dievam neradās. Arī mājās svētdienās un svētku dienās tēva vadībā vienmēr lūdzāmies (skaitījām lūgšanas un dziedājām dziesmas). Tas man bija kā pienākuma izpilde pēc tēva vēlēšanās.

Ienākot valstī padomju varai, es turpināju mācīties, iegūt specialitāti, bet tur Dieva esamību noliedza un pirmajā vietā bija politiskās mācības priekšmets, kurā sludināja ateismu, darvinismu, marksismu. Nebūdams dievticīgs, es nokļuvu ateisma vidē, kurā es piemērojos un kļuvu īsts ateists.

36 savas dzīves gadus es biju komunistiskās partijas biedrs. Pēdējos padomju varas gados es apzinājos, ka komunistiskās sabiedrības realizēšana valsts mērogā nav iespējama un ekonomiskais stāvoklis valstī strauji krītas. Tad nāca „dziesmotā revolūcija”, izstājoties no partijas. Tanī laikā bija pirmais Bībeles izpētes seminārs Rēzeknē, ko vadīja mācītājs Viktors Geide. Pievērsos Bībeles izpētei. Semināra laikā es apzinājos Dieva esamību, un, tam noslēdzoties, 1992.gadā kristījies. Es pieņēmu Dievu savā dzīvē, jo redzēju iespēju atbrīvoties no līdz tam laikam grēcīgi nodzīvotās dzīves. Mani mocīja sirdsapziņa par grēcīgo dzīvi. Man bija kauns. Es sapratu, ka vienīgais ceļš, lai iegūtu mieru sirdī un dzīves jēgu, ir pieņemt Jēzu Kristu kā personīgo Glābēju un iet ar Viņu savā ikdienas dzīvē. Vienmēr.

Kā Tu saprati, ka tieši Adventistu draudze ir tā, kurā Tu vēlies būt un piederēt tai?

Studējot Bībeli, iepazīstot Dievu, zinot citas kristīgās konfesijas un to mācības, es secināju, ka Bībele ir vienīgais dzīvā Dieva Vārds, kas ir nemainīgs un patiess. Septītās dienas adventistu Baznīca ir vienīgā konfesija, kuras doktrīnu pamatā ir vienīgi Bībele.

Kas ir Tavi vislielākie izaicinājumi, dzīvojot šo dzīvi?

Ar nožēlu es noraugos uz mūsdienu sabiedrību un sevišķi jauniešiem, kuri bauda pasaulīgu dzīves veidu, kuriem lielākajam vairākumam ir pilnīgi svešs Dieva Vārds. Es neizprotu arī vecāka gada gājuma cilvēkus, kuri uzskata sevi par kristiešiem un pieturas pie maldu mācībām, bet Bībeli kā vienīgo patieso Dieva Vārdu neņem vērā, pat ienīst.

Kā ir tagad, vai esi priecīgs, ka esi izdarījis izvēli būt kopā ar Dievu?

Esmu visādi apmierināts par savu izvēli, ka esmu kristījies tieši Adventistu draudzē. Un par to, ka ir iespēja studēt Bībeli un kalpot draudzē.

Būdams Adventistu draudzes loceklis, es vairākkārt biju nievāts un nicināts kā „baltais zvirbulis” starp saviem ģimenes locekļiem, radniekiem un paziņām, bet es vienmēr jutos gandarīts un lepns par savu izvēli sekot Dievam. Jau 18 gadus es mainos un pilnveidojos Dieva rakstura līdzībā, un jūtu, kā Dievs uzklausa manas lūgšanas un dod žēlāstību. 12 gadus es kalpoju kā draudzes mantzinis, 2 gadus kā draudzes vecākais draudzkopis, darbojos arī kā kolportieris, tas viss man deva apmierinājumu un kristieša dzīves piepildījumu.

Jautājumus Staņislavam uzdeva Elīna Ģipsle

Gaidāmie pasākumi

28. - 29. marts Seminārs mācītājiem par draudzes misiju kopā ar teoloģijas doktoru Reinderu Bruinsmu Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

10. aprīlis Sabatskolas skolotāju seminārs Vidzemes zonai.

16. aprīlis Misijas diena. Grāmatas "Pārsteidzošā mīlestība" izplatīšana.

Sludinājumi

- Piedāvāju pensionārei dzīvot laukos. Ir dažādi varianti. Par īri nav jāmaksā. T. 22493256.
- Piedāvāju sievietei braukt man līdz strādāt uz Angliju no maija līdz oktobrim. Man ir 51 gads. T. 22493256, Vanda.

„Piedzīvojums ar Bībeli”

20. februārī Rīgā, Baznīcas ielā 12a pulcējās kopā Bērnu kalpošanas nodaļu vadītāji un skolotāji no daudzām Lat-

vijas draudzēm uz semināru „Piedzīvojums ar Bībeli”. Semināru vadīja Kristīne Vainovska (Apvienotās metodistu draudzes locekle), kura visus iepazīstināja ar Zviedrijā gūto pieredzi Vecās derības Bībeles stāstu pasniegšanas metodikā. Jāsaka, ka gandarīts bija ikviens, un pēc semināra vairāki vēlējās šo metodiku uzreiz pielietot savā darbā ar bērniem. Īpaši pievilcīga bija liela formāta Bībele, kas neatstāja vienaldzīgu nevienu, un, ja tā nemaksātu tik dārgi (ap 200 Ls), tad, domāju, ka to, kas vēlētos iegūt savā īpašumā, būtu diezgan daudz. Jānovēl Kristīnei veiksmīgu Jaunās derības Bībeles stāstu metodikas apgūšanu Zviedrijā jau drīzumā, un ceram, ka Dievs dāvās iespēju līdzdalīt jaunās zināšanas kādā no semināriem.

Mārīte Lipska, LDS Bērnu kalpošanas nod. vadītāja

Dziesmu svētki Rīgā

Šādi Dziesmu svētki Latvijas adventistiem bija pirmo reizi. Ar kopā dziedāšanu. Dziesmu svētki latviešiem paši par sevi ir mīļi. Ne tikai Mežaparka lielajā estrādē reizi 5 gados. Padomju laikos adventistu draudzei tā bija gandrīz vai vienīgā iespēja evaņģelizēt. Bet tas, kas notika 12. martā Baznīcas ielā, bija atšķirīgi. Dziedāšana bija tikai un vienīgi kopā ar draudzi. Tā faktiski arī nebija evaņģelizācija. Tā drīzāk bija aicinājums uz evaņģelizāciju.

Uz skatuves bija mūziķi no dažādām draudzēm. Priekšā orķestris, bet aizmugurē koristi no visas Latvijas. Skatuve bija piepildīta līdz malām. Runātājam un diriģentam bija sagatavots īpašs, atsevišķs paaugstinājums. Zālē savukārt gandrīz visas vietas bija aizpildītas. Dziedāja visi – gan priekšā esošie, gan zālē sēdošie un arī stāvošie. Tika dziedātas daudzas pazīstamas un mīļas dziesmas no Jaunajām kokļu skaņām. Priekšā uz ekrāna bija redzami dziesmu vārdi. Un diriģentam nācās griezties riņķī, lai ikviens varētu piedzīvot, ko nozīmē būt Dziesmu svētku dalībniekam. Pasākumu ar nelielu uzrunu atklāja bīskaps Viesturs Reķis. Savus mīlestības vārdus dalībniekiem svētku laikā vēltīja mācītāji Alfrēds Jākobsons un Modris Lapa. Bet garāka uzruna bija kādreizējam draudžu vadītājam Viktoram Geidem. Viņš aicināja ikvienu lūgt Dievu, lai Viņš var „īemest” katru no mums pasaules misijas druvā. Svētki ilga gandrīz 3 stundas. Dodoties prom no dievnama, nez kāpēc nepameta sajūta, ka šī bija tikai pirmā reize šādai kopā dziedāšanai. Galu galā Latvijas adventistiem ir liela priekšrocība. Latviešiem patīk kopā dziedāšana, bet kristiešiem ir Mīlestība, par kuru patiešām nevar nedziedāt.

Aidis Tomsons

Vasara februāra vidū

Kopš esmu adventiste, draudzē esmu pamanījusi vienu labu tradīciju. Un pati to esmu praktizējusi – vasarā apciemot brāļus un māsas Kristū no lielās draudzes ģimenes Latvijā. Adventistu Rēzeknes draudzē februāra mēnesis bija īpašs ar divu brāļu ciemošanos. Pirmais ciemojās bijušais ilggadējais draudzes mācītājs Mikus Kaimiņš ar ģimeni. Viņš uzrunāja draudzi ar neparastu svētrunu, kassaucās– „Kas būtu, ja būtu?” Tās galvenā doma bija par to, ka Dievs mums katram dod neskaitāmas iespējas tuvoties Viņam, bet pirmā iespēja ir pati labākā un visdrošākā. Tāpēc nevajag gaidīt nākamās variantus, kas nāk no Dieva visaptverošās žēlastības, bet uzvarēt grēku, to, kas atšķir mūs no Dieva, Viņa spēkā, ar pirmo piegājieni!

Otrais bija Latvijas draudžu savienības lauka sekretārs, mācītājs Ivo Roderts, ciemiņš no Liepājas. Tālo ceļu mērojis, ieradās jau iepriekšējā dienā – piektdienā. Ivo dāvināja draudzes mācītājam Imantam Ģipslim pirmo reizi latviešu valodā izdoto Konkordanci un, uzrunājot draudzi ar svētrunu, atgādināja notikumu, kas rakstīts 1. Ķēniņu grāmatā 13, nodaļā. Tā ir pamācība mums, ka nevajag klausīt katram, kurš saka, ka Dievs viņam to vai citu lietu ir atklājis, bet pašam ar lūgšanām cītīgi studēt Dieva vārdu, lai mūsu dzīve varētu būt par godu Radītājam. Šo divu brāļu apciemojums Rēzeknes draudzē noteikti ienesa vasaras vēsmas. Tas ir iespējams pat februāra vidū!

Elīna Ģipsle

Kad parasta svētdiena kļūst PAR ĪPAŠU!

Elīna Ģipsle
Rēzeknē

20. februārī Rēzeknes veselības kluba aktīvisti devās pie Ozolmuižas ciema iedzīvotājiem, lai arī tur cilvēkus iepazīstinātu ar kādu no veselības jautājumiem.

Šo ciematu draudze izvēlējās kā evaņģelizācijas mērķi, lai nestu ciema iedzīvotājiem vēsti par mīlošo Radītāju un veselības vēsti kā evaņģēlija „labo roku”. Jau pagājušajā gadā tur tika organizētas divas labdarības akcijas – Ziemassvētkos un Lieldienās.

Pirmajā reizē, tiekoties ar Ozolmuižas iedzīvotājiem veselības klubā, lekcija bija par sirdi, kuru runāja draudzes veselības nodaļas vadītāja Litta Andrejeva.

Man pašai šīs kluba nodarbības laikā bija mazs, bet īpašs Dieva vadības piedzīvojums. Kad pirmā komandas daļa jau ar auto bija devusies uz ciematu, es liecu ceļus, lai pielūgtu īsu, bet sirsnīgu lūgšanu. Jo patiesībā pati šajā dienā biju pagurusi un jutu, ka nespēju uzmundrināt citus. Izjutu īpašu nepieciešamību pēc Dieva palīdzības. Lūdzu Debesu Tēvam, lai Viņš īpaši vada šo dienu, lai dod īpašu gudrību un vadību it visā un lai izmanto mūs, kalpot gribētājus, vislabākajā veidā. Un tā kā man ir uzticēts vadīt elpošanas vingrinājumus pēc Aleksandars Streļņikovas (Krievija) metodes, tad es vēlreiz pārdomāju, kā uzrunāt klātesošos. Šķita, ka iepriekš nodomātā uzruna neder. Sajutu īpašu nepieciešamību atšķirt bērnu stāstu grāmatiņu. Vēlreiz pārslasīju man jau zināmo un mīļo stāstu par visniķīgāko meiteni Patrīciju Pukšķi, kas neprata priecāties un būt pateicīga. Nesaprātu šo pamudinājumu, bet tas bija noteikts un atkārtots – pārslasīt šo stāstu. Kad ierados uz noteikto vietu, manām acīm pavērās neticams skats! Zālē blakus pieaugušajiem sēdēja daudz mazas muguriņas (bērni)! Es saskaitīju – tie bija vairāk nekā 18 bērni! Es nebeidzu smaidīt un, uzsākot vingrinājumus, pastāstīju šo stāstu klātesošajiem. Stāsts bija kā iedrošinājums pieaugušajiem un īpaši bērniem priecāties par visu, kas mums ir pieejams bez

maksas – saules gaisma, svaigs gaiss, sniegs, dzeramais ūdens utml. Es nebeidzu priecāties par Dieva ieinteresētību mūsu ikdienas vadībā.

Tad sekoja kluba dalībnieces Natālijas sagatavoto veselīgo cepumu receptes izklāsts. Visiem bija iespēja tos nogaršot. Receptes pamatā ir auzu pārslas, žāvēti augļi un rieksti. Nav cukura, tikai dabiski saldinātāji – augļi vai medus pēc izvēles. Cepumi guva atzinību atnākušo vidū. Saimnieces čakli rakstīja recepti ar apņemšanos tos gatavot arī mājās, jo izejvielas esot ļoti pieejamas.

Bija arī iespēja iegādāties literatūru par veselības jautājumiem.

Pēc veselības tēmu apskatīšanas draudzes mācītājs Imants Ģipslis prezentēja tēmu Power Point veidā – „No kurienes ļaunums?” Tās noslēgumā nonācām pie secinājuma, ka ļaunums ir Dieva klātbūtnes neesamība. Tātad- jāmeklē Dieva klātbūtne ikdienā.

Pēc veselības kluba nodarbības labdarības nodaļas vadītāja Ludmila Vaņšina ar draudzes un brīvprātīgo atbalstu kā lab-

darības dāvinājumu ciema iedzīvotājiem bija sagatavojusi gan vairāk nekā 20 pārtikas pakas, gan lietotus apģērbus, gan lietotas mīkstās rotaļlietas. No 7 atvestajiem apģērba maisiem palika pāri tikai 2!

Pēc aizvadītās svētdienas veselības klubā mums bija neparasts prieks un gandarījums par padarīto, jo mēs, kluba dalībnieki, izjutām īpašu Dieva vadību dažādās organizatoriskajās niansēs. Un skaidrs ir viens, parastu dienu par neparastu var padarīt tikai kalpošana tuvākam. Un tas ir kristietības paradokss! Jo atdodot mēs saņemam daudz vairāk.

Viktors Āriņš,
viens no Ogres draudzes
veidotājiem

20 GADI OGRĒ

Pirms 20 gadiem, 1990. gada 25. septembrī Latvijas reliģisko lietu pilnvarotais Kublinska kungs parakstīja lēmumu Nr. 300 par Ogres draudzes juridisko statusu, bet tā gada 8. decembrī notika pirmais draudzes kopīgais dievkalpojums Ogrē

Jau pirms apmēram 75 gadiem mācītājs Jānis Driķis, aizejot pensijā, bija sācis būvēt lielu māju, lai tur varētu darboties draudze Ogrē. Tad labos nodomus pārtrauca karš, un tālāk vadošā partijas politika nepieļāva tādu domu. Bet Dievam ir savi plāni un noliktais laiks. Mācītājs Herberts Driķis neaizmirsā domu par draudzi Ogrē un sava tēva iesāktā darba turpināšanu. Tad 1989. gadā, sakarā ar valsts politikas izmaiņām izveidojās labvēlīgāks laiks. Tas bija aprīļa sākumā, kāda sabata pēcpusdienā, kad daži atbraucām no Jēkabpils draudzes dievkalpojuma un, kopā sanākuši – Herberts un Leonīds Driķi, un es – runājām, kāpēc sabatos ir jābrauc tik tālu uz draudzi Jēkabpilī un citur? Sapratām, ka nepietiek vien domāt un runāt, bet jāsāk konkrēti rīkoties. Kopā pielūdzām Dievu, lai svētī šo darbošanos un tālāko virzību, un tūlīt tika izveidota divdesmitnieku saraksta veidlapa parakstu vākšanai.

Pirmie divdesmit divi

Laiks steidzas ātri, un, protams, lielākā pateicība un gods pienākas mūsu Tēvam debesīs par visu sasniegto un paveikto, bet ir labi atcerēties, izsakot atziņību – mazu pateicību – arī šiem 22 draudzes virzības iesācējiem Ogrē pirms 20 gadiem, kuri tā saucamajā divdesmitnieku sarakstā ar savu parakstu apliecināja, ka ir vajadzīga draudze Ogrē. Jo ne jau visi atbalstīja šo domu, un ne visi uzreiz varēja atstāt savu ierasto draudzi un svarīgos amatus:

Driķis Herberts, Driķe Skaidrīte, Driķis Leonīds, Sarkisjana Margarita, Blauberģs Valentīns, Blauberģa Jevgeņija, Āriņš Viktors, Žube Irma, Gulbis Harijs, Zālītis Verners, Zālīte Gaida, Driķis Eleonora, Gulbe Zelma, Āriņa Inta, Selga Vēsma, Leite Valentīna, Vīksna Vilis, Siliņa Lidija, Gulbis Hermanis, Garkalne Alīda, Kļaviņš Aivars, Kļaviņa Ausma. Tā kā biju viens no trim Ogres draudzes veidotājiem, tad darbojos ar aģitāciju un parakstu vākšanu, lai būtu draudzes atbalstītāji un saraksts draudzes reģistrācijai, ko varētu arī iesniegt draudžu kongresam 1989. gadā. Šajā laikā Ogres rajonā dzīvoja ap 40 adventistu. Tomēr varēju savākt tikai 22 vajadzīgos parakstus. Tas bija pietiekoši, un kongresā pieņēma lēmumu par draudzes veidošanu Ogrē. Pēc tam tika pilnvarots pensionētais mācītājs Herberts Driķis organizēt Ogres draudzi un tās darbību.

Šajos 20 gados mums visiem ir bijuši daudz skaistu, priecīgu, jauku, svētīgu brīžu kopā ar Dievu. Sākumā draudze sapulcējās Strēlnieku pr. 26, kur ir reģistrēta. Tad 1994. gadā

notika pirmā sapulce Meža pr. 13, arodvidusskolas telpās. Tur pulcējāmies līdz 1998. gada sākumam, kad varējām sanākt un Dievu pielūgt paši savās telpās Brīvības ielā 4a. Šo telpu iegādē, materiālu sagādē, remontēšanā daudz darīja L. Driķis, kas toreiz bija draudzes vecākais. Protams, visi daudz darīja, un Dievs palīdzēja, un darbs izdevās.

Svētku dievkalpojums

Skaistā, bet vēsā decembra sabata dienā Adventistu Ogres draudze atzīmēja savu 20 gadu pastāvēšanas jubileju. Šo nozīmīgo brīdi pagodināja Latvijas draudžu savienības prezidents Viesturs Reķis, Baltijas ūnijas sekretārs Andrejs Āriņš un iepriekšējos gados Ogrē kalpojošie mācītāji Modris Lapa, Laimonis Tomsons, Armands Bērziņš.

Savā svētku runā mācītājs Viesturs REĶIS lasīja no Efez. 2. nodaļas, kur norādīja, ka var visu mūžu būt draudzē, bet būt bez Kristus. Un vēlējums turpmāk – beidziet meklēt skabargas citu acīs, pasludiniet žēlastību, jo tā tuvu ir pienākusi. Tad bija sveiciens un vēlējumi no mācītājiem, kas ir darbojušies Ogrē. Baltijas Ūniju pārstāvēja mācītājs Andrejs Āriņš. Ogrē ir bijuši daudz semināru, 1994. g., 1995. g., 1998. g., 2002. g., 2005. g., kur kristītas daudz personas, Lielākais skaits draudzē ir bijis 106 draudzes locekļi, bet ir žēl, ka puse no viņiem ir devusies projām. Taču A. Āriņš teica – nedomāriet, ka misija pie viņiem ir beigusies. Viņš novēlēja izveidot Ogres draudzi par īsti ģimenisku vidi, kas ik dienas pulcējas, lai slavētu Dievu, un „Kungs ik dienas varētu pievienot tos, kas izglābti”. (Apd. 2:47) Tagad Ogres draudzē ir ap 80 draudzes locekļiem, bet kopā ar Kristu ir iespēja sasniegt bijušo un iet tālāk.

“Pavasaris, sievietē un MĪLESTĪBA”

Ar šādu nosaukumu 6. martā Daugavpils draudzē pagāja vakars – tikšanās „pie tējas tases”.

Bija sācies pavasaris. Lai gan to vēl nevarēja just – uz ielas bija ziema un pat putenis, bet dvēselē bija priecīgs, pavasarīgs noskaņojums. Pavasaris cīnās ar ziemu, bet nevienam nav šaubu par to, ka tas uzvarēs. Tā siltumā izkusis sniegs un ledus, zemi pārklās zaļums, kokiem saplauks lapas, dziedās putni, uzdziedēs pirmās pavasara puķes. Protams, pavasaris asociējas ar puķēm, bet puķes – ar sievietēm.

Pirmie ziedi, trausli un maigi, spraucas cauri saulē kūstošajai sniega segai. Vēl jau nav ne pavasaris, ne īsta ziema – tikai marta sākums. Sieviete arī ir maiga un trausla, bet tikpat stipra kā zieds savos centienos pēc saules... Tas nav ne pavasaris, ne ziema, tas ir pasaules sākums...

Konkurss, kurš vairāk nosauks sieviešu vārdus ar ziedu nosaukumiem, iedvesmoja māsas un brāļus, un pat bērnus.

Skaisti, krāsaini videoklipi par pavasari un pavasara ziedu daudzveidību bagātināja visu programmu.

Mūsu brāļi sagatavoja uzvedumu „Sieviete- Dieva radītais skaistums”. Bija asprātīgi un jautri. Saņemts sūtījums – kaste, ietīta krāsainā papīrā ar pavadošiem uzrakstiem: „Uzmanīgi! Nemest zemē! Neapgriez otrādi!” Kas gan tur varētu būt?

Atradās instrukcija, kurā aprakstīts, kā lietot atsūtīto precī: „Trausls modelis. Viens no vārgākajiem. Apieties prātīgi un maigi! Nēsāt uz rokām! Sargāt! Brīnišķīgi radīts, kauls no kaula, miesa no miesas, vīra vainags...” Un daudz citu bībelisku salīdzinājumu. Atverot kastī, visi redz lielu meitenes fotogrāfiju.

Konkursā „Smaids” sievietēm tika piedāvāts izpaust kādu no uzdotajām dažādām jūtām. Smaids taču ir viena no visbrīnumainākajām izpausmēm! Ar smaida palīdzību cilvēks var iepazīties un atvadīties, ar smaidu var mierināt un aizvainot. Smaids ļauj pārraidīt simtiem jūtu nianšes un emocijas. Sieviešu smaids apbur.

Bībelē ir daudz skaistu sieviešu tēlu, un bērni parādīja „dzīvas” Bībeles ainas pantomīmā, talantīgi attēlojot Tabitas un Rutes dzīvesstāstus.

Brāļiem bija konkurss „Vīrieši – Pelnrušķītes”. Sieviešu dienā vīrieši bieži uzņemas sieviešu veiktos pienākumus mājās, virtuvē, tādējādi iepriecinot savas otrās pusītes. Šajā konkursā precētajiem vīriešiem tika piedāvāts piedzīvot sevi Pelnrušķītes lomā un izlobīt pupas, sojas pupiņas un mežrozīšu augļus... bet ar aizsietām acīm.

Ar sajūsmu tika uzņemta loterija, kurā bija neiespējami zaudēt – vinnēt varēja mantas, kas noderēs saimniecībā katram, sievietēm un vīriešiem atsevišķi, bet bērniem – kancelejas piederumi, rotaļlietas un saldumi. Taču bija priekšnoteikums – bija jāuzmin mīkla par katru balvu. Protams, šis pasākums visvairāk patika bērniem.

Nav noslēpums, ka draudzē ir vairāk sieviešu nekā vīriešu – trūkst to, kas kalpo. Māsas sagatavoja uzvedumu „Sieviešu padome”. Lugā piedalījās Debora, Marija un Marta, Ēstere, Rute un Mijrama. Viņas apsprieda problēmu – kā draudzei pievilināt vīriešus. Katra deva savu padomu, balstoties uz iepriekšējo dzīves pieredzi. Un beigās secināja, līdzīgi kā Bībeles padomā: „Bet varbūt mums viņiem vajag vienkārši kalpot, mīlēt vīriešus tāds, kādus viņus radījis Dievs? Un ar savu tīro un dievbijīgo dzīvi, neko nesakot, mantot vīriešus Kungam. Izrotāt sevi nevis ar dažādām frizūrām un tērpiem, bet ar pazemību un lēnprātību. Savas lūpas atvērt ar gudrību un lēnprātīgu pamācību. Stiprināties Kungā un Viņa varenajā spēkā. Visās lietās paļauties uz Kungu un priecīgi raudzīties nākotnē. Tāpēc ka ārēji redzamais ir mājīgs, un skaistums – pārejošs, bet sieva, kas bīstas Kungu – tā ir slavējama!”

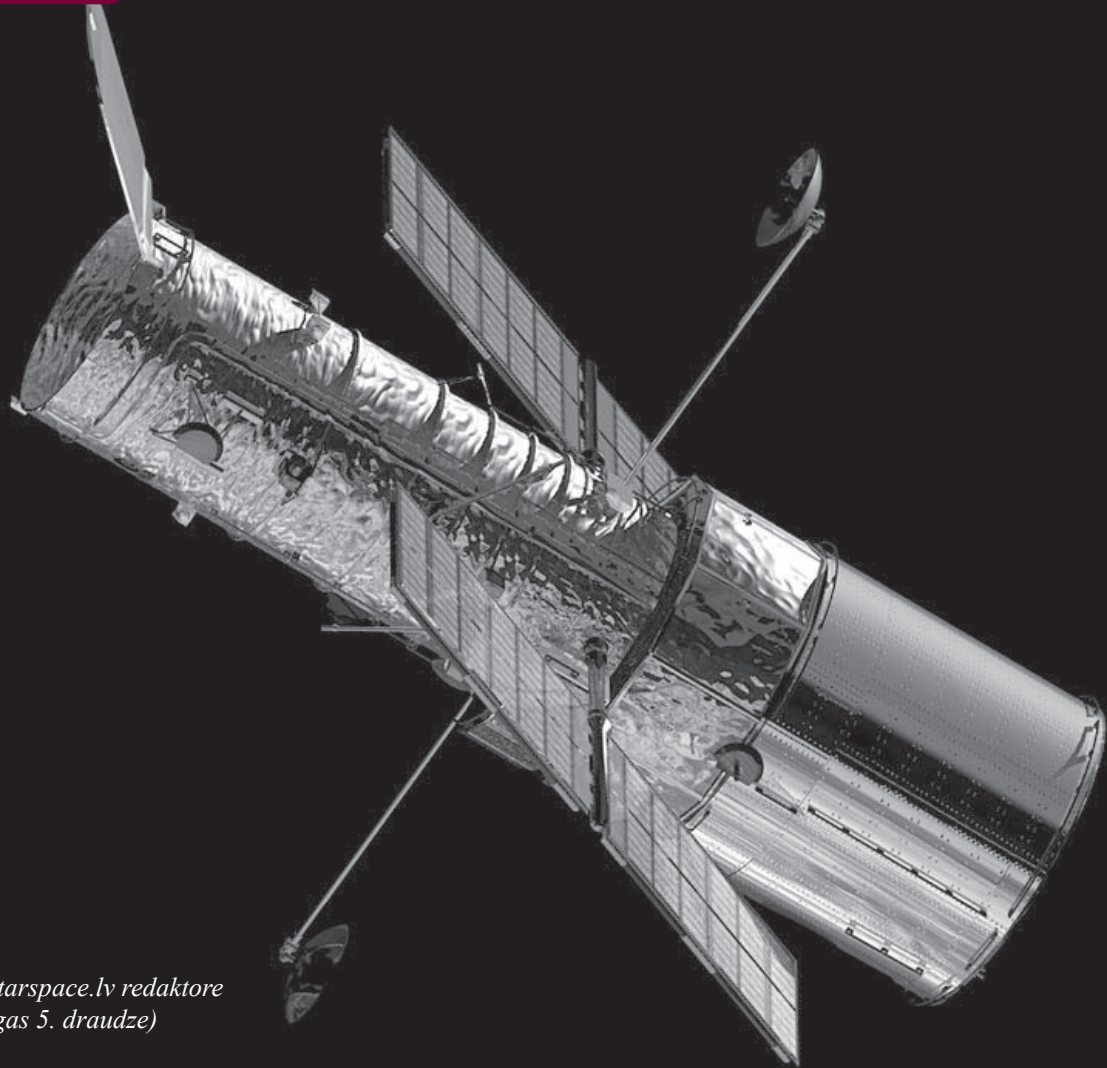
Mūsu vakara nosaukums bija „Pavasaris, sievietē un Mīlestība”. Mīlestība ar lielo burtu. Dievs ir mīlestība. Šī Mīlestība radīja pavasari, puķes un sievieti. Šī Mīlestība aptvers visu pasauli. Jēzus mīlestība mūs vieno.

Tam, kurš ir satīcis šo Mīlestību, viņa dzīve izmainās. Mūsu 85 gadīgā māsa Ļuba (krieviski Ļubovj – Mīlestība) Sokolovskaja arī piedalījās uzvedumā, attēlojot sievieti-kānaānieti no lugas „Bartimejs”. Bet viena cita māsa bija samariete. Šīs sievietes satika Jēzu – patieso Mīlestību-, un viņu dzīve izmainījās. Tagad viņas gribēja dalīties Viņa mīlestībā ar citiem un stāstīt par to.

Noslēgumā mūsu brāļi apsveica sievietes dzejas formā, atnesot mums „laipnu vīriešu novēlējumu buķeti”, un arī ziedus.

Visbeidzot, dziesmas par skaisto Debesu dzimteni, kuras izpildīja mūsu mācītājs ar savu sievu, vadīja mūsu domas, ka priekšā mūs gaida mūžīgs pavasaris, kurš nekad nebeigsies.

O. Sokolovskaja

*Anna Gintere,
portāla www.starspace.lv redaktore
(adventistu Rīgas 5. draudze)*

Debesis daudzina DIEVA GODU

Iespējams, ka, izejot ārā skaidrā un aukstā ziemas naktī un paveroties dzidrās un tumšās debesīs, mēs izjūtam tādu pašu godbijību, sajūsmu un pazemību, kāda valdīja dziesminieka Dāvida sirdī, kad tas rakstīja 19. psalmu.

“**D**ebesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauz, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss, tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli un to pausme līdz zemes galiem.” (Psalms 19)

Tik tiešām, Visums mums visapkārt ir kā grandioza glezna, kā ārkārtīgi smalks un precīzs mehānisms, kurā iespējams ieraudzīt gan Dieva mīlestību uz cilvēkiem, gan to, ka Viņš ir kārtības Dievs, gan rast iedvesmu un iepriecību grūtos brīžos.

Jau kopš izseniem laikiem cilvēki lūkojas debesīs. Viņi pēta gan Saules, gan Mēness ritējumu, steidzīgās planētas un niecīgās zvaigznes, lai noskaidrotu gaidāmos laikapstākļus, kā arī to, kas sagaida nākotnē. Viņi meklē palīdzību debesu jumā, lai atrastu ceļu jūrās, tuksnešos un līdzenumos, un lai vienkārši priecātos par skaisto.

Ar acīm vien

Daudzus gadu simtus un tūkstošus vienīgais instruments, ar kuru varēja lūkoties debesīs, bija acis. Lai arī šis instruments šķiet ārkārtīgi necils, ar tā palīdzību agrāk dzīvojušie cilvēki un arī mēs mūsdienās varam vērot daudzus debesu objektus un neparastas parādības.

Bez teleskopa mēs ļoti labi varam ieraudzīt Mēnesi, novērot, kā tas dilst un aug, kā mainās tā krāsa atkarībā no tā, cik augstu tas atrodas virs horizonta. Mēness cikls tika izmantots, lai veidotu pirmos kalendārus. Ja Saule diriģēja dienas ritējumu, tad Mēness no-teica mēnešu ciklu.

Sengrieķu astronomi, izmantojot tikai Dieva dotās acis, spēja pamanīt zvaigznes, kuras pie debesu jumā pārvietojas daudz ātrāk nekā zvaigzņu figūras, kurām bija piešķirti nosaukumi jeb zvaigznāji. Šīs klejojošās zvaigznes tika nodēvētas par planētām.

Ar neapbruņotu aci iespējams ieraudzīt piecas no astoņām Saules sistēmas planētām. Seno tautu gudrie un mācītī vīri bija novērojuši, ka šīs zvaigznītes, kuras atšķiras ar spožumu un krāsu, pārvietojas daudz ātrāk pa debesu jumū. Vienu nakti tās ir redzamas kāda zvaigznāja vienā pusē, bet nākamajā jau citā.

Uzmanīgi sekojot to gaitai, zinātnieki noskaidroja, ka planētas precīzi ievēro savu ritmu. Katrai no tām ir savs ātrums, ar kādu tās joņo ap Sauli. To gaita ir tik

perfekta, ka iespējams prognozēt, kur tās atradīsies pēc diviem, desmit, simt un pat tūkstoš gadiem.

Teiciet To Kungu no debesīm, teiciet Viņu debesu augstumos!

Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, teiciet Viņu, visi Viņa karapulki!

Teiciet Viņu, saule un mēness, teiciet Viņu, visas spožās zvaigznes!

Teiciet Viņu, jūs debesu debesis un jūs ūdeņi, kas pāri debesīm augšā!

Lai tie teic Tā Kunga Vārdu, jo, kad Viņš pavēlēja, tie tapa radīti.

Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam; Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt.

(Psalms 148)

Mūsdienās šis „acis”, kas nepārtraukti veras debesīs, atrodas gan augstu kalnos (augšējā attēlā), gan dziļi zem zemes, gan tropiskajās salās, gan Antarktīdā, gan lidmašīnās, gan kosmosā (attēlā pa kreisi – Habla teleskops).

Visas šīs planētas ar daudzskaitlīgajiem pavadoņiem, ikviena komēta, ikkatrs ledus un akmens blukis ir pakļauts Dieva likumiem. Planētu orbītās un komētu mestajos lokos ir ierakstīta Dieva uzticamība. Viņš ir nemainīgs. Kāds bija vakars, tāds ir šodien un būs rīt. Viņš negrozīs savus likumus un nemainīs kārtību. Dievs ir uzticams un taisns līdz galam.

Tehnoloģiju iespējas

Kad Galileo Galilejs 1609. gadā pirmo reizi palūkojās debesīs ar teleskopu, cilvēku redzesloks strauji paplašinājās. Lai arī zinātnieka rīcībā bija ļoti necils instruments, viņš ieraudzīja gan Mēness krāterus un kalnus, gan Saturna gredzenus un Jupitera pavadoņus, kā arī plankumus uz Saules.

Teleskopi turpināja attīstīties, un cilvēki spēja ielūkoties arvien tālāk un tālāk kosmosa noslēpumainajās dzīlēs. Mūsdienās šis „acis”, kas nepārtraukti veras debesīs, atrodas gan augstu kalnos, gan dziļi zem zemes, gan tropiskajās salās, gan Antarktīdā, gan lidmašīnās, gan kosmosā. Šobrīd zvaigznēs var raudzīties ne tikai ar redzamās gaismas diapazona teleskopiem, kas ir kā ārkārtīgi spēcīgi tālskati, bet arī ar instrumentiem, kas spēj uztvert cilvēka maņām nepieejamas svārstības – rentgenstarojumu, ultravioleto starojumu, radioviļņus un citus gaismas veidus, kas atklāj arvien jaunus un jaunus pārsteigumus par Visumu, kuru radījis Dievs.

Vai ir pamats uzskatīt, ka tehnoloģiju sniegtās iespējas mazina Visuma skaidrumu un kārtību? Vai ir pamats uzskatīt, ka Visuma izpēte ved cilvēku prom no Dieva? Vai Visumā redzamās lietas apšaubā Dieva esamību un varenību? Nebūt ne! Lai arī cik lielus teleskopus cilvēks neizmanto, lai arī cik dziļi neielūkoties, kārtība un precizitāte valda visur. Lai kurp mēs nevērstu savus skatus, visur iespējams saskatīt Dieva varenību, gudrību un mīlestību.

Paceliet savas acis uz debesīm un raugiet: kas to visu radījis? (Jesajas 40)

Saules sistēmā

Padomājiet, cik gan unikāla ir Zeme! Šī nelielā planēta ir vienīgais objekts Saules sistēmā, uz kura ir atbilstoši

apstākļi dzīvības pastāvēšanai. Te ir šķidrums ūdens, piemērots gaiss elpošanai, atmosfēra, kas mūs pasargā no kaitīgā starojuma un Visumā klīstošiem akmens blūkiem, te ir pietiekami silti, bet ne karsti.

Cilvēks nespētu izdzīvot bez papildus aprīkojuma uz Merkura, kas ir Saulei vistuvākā planēta. Uz tās nav atmosfēras, tādēļ ēnas pusē valda stindzinošs aukstums, bet Saules apspīdētājā pusē – neizturama svelme.

Kad senie grieķi vērās debesīs un ievēroja spožo Venēru, viņiem šī planēta, kura pēc izmēriem atgādina Zemi, šķita ārkārtīgi skaista. Vēl salīdzinoši nesenu uzskatīja, ka tur valda līdzīgs klimats kā tropu mežos uz Zemes. Nemaz citādi nevarētu būt, ja reiz tur ir mākoņi un atmosfēra, jo planēta atrodas tikai nedaudz tuvāk Saulei. Tomēr mums nākas vilties, jo arī uz Venēras mēs neatrastu sev patīkamu mājvietu. Nav cilvēka, kurš spētu pastāvēt sērskābes lietū un neizturamajā karstumā, kāds valda uz Zemes ļaunās dvīņumāsas, kā zinātnieki ir nodēvējuši Venēru.

Nedaudz tālāk no Saules aiz Zemes seko sarkanīgais Marss. Lai arī no visām Saules sistēmas planētām tieši Marss ir

visticamākais

kandidāts, uz kura kādreiz varētu pārcelties cilvēki, nekādas patīkams mūs tur negaida. Atmosfēra elpošanai neder. Arī silti tur nebūs. Ekvatora apkaimē dienas laikā temperatūra var sasniegt +20 grādus pēc Celsija, lai naktī noslīdētu krietni mīnusos. Un kur nu vēl smilšu vētras, kuras no vienas vietas uz otru pārnēsā ārkārtīgi smalkos putekļus.

Tālākās planētas dzīvošanai neder nemaz. Jupiters, Saturns, Urāns un Neptūns ir milzīgas gāzu bumbas, kuras pārsvarā sastāv no ūdeņraža un hēlija. Tur nav cietas virsmas, uz kuras varētu nolaisties. Biezajā atmosfēras slānī veidojas dažādas nokrāsas un sastāva mākoņi un plosās negantas vētras.

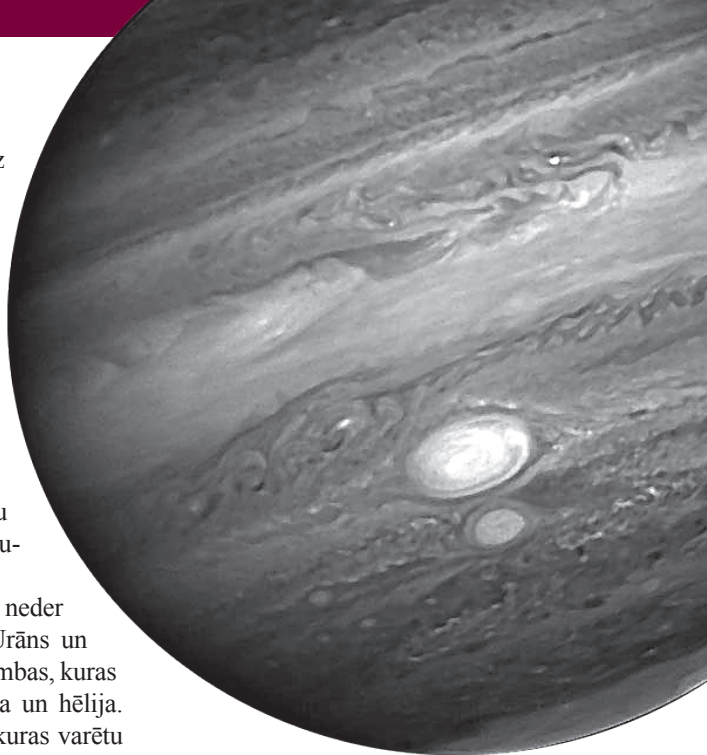
Dieva aizsardzībā

Tikai un vienīgi planēta Zeme atrodas „zelta zonā”. Zeme ir perfekti piemērota tādām dzīvības formām, kādas ir atrodamas uz Zemes – baktērijām, augiem, dzīvniekiem, putniem un cilvēkiem. Katrs Zemes nostūris ir aizpildīts ar tam visatbilstošākajām dzīvības izpausmēm, kas viena otru papildina, atbalsta un piedalās sarežģītos procesos. Lai mēs varētu justies droši, planētu ieskauj dažādi aizsardzības slāņi.

Atmosfēra sargā mūs gan no Saules, gan kosmiskā starojuma. Blīvajā gāzu maisījumā viegli sadalās nelūgtie viesi – putekļi, oļi un pat nelieli akmens blūki. Tie uzzibsnī, atstājot aiz sevis gaistošu švīku debesīs, liekot mums priecāties par „krītošajām zvaigznēm”.

Kad Saule dusmojas un līdzīgi kā spēcīgs vulkāns raida mūsu planētas virzienā kaitīgu daļiņu mākonī, lielāko daļu nepatīkšanu novērš īpašs vairogs –

Mēness ir vēl viens aizsarglauks, kura puteklaino virsmu satricinājis ne viens vien Zemes virzienā lidojošs akmens blūkis vai nomaldījusies komēta. Palūkojieties uzmanīgi uz tā rētām klāto seju!

Pat milzenis Jupiters darbojas kā ļoti spēcīgs putekļu sūcējs, savācot visus savā ceļā patrāpījušos objektus, tādejādi samazinot to klejotāju skaitu, kuri varētu nonākt Zemes tuvumā.

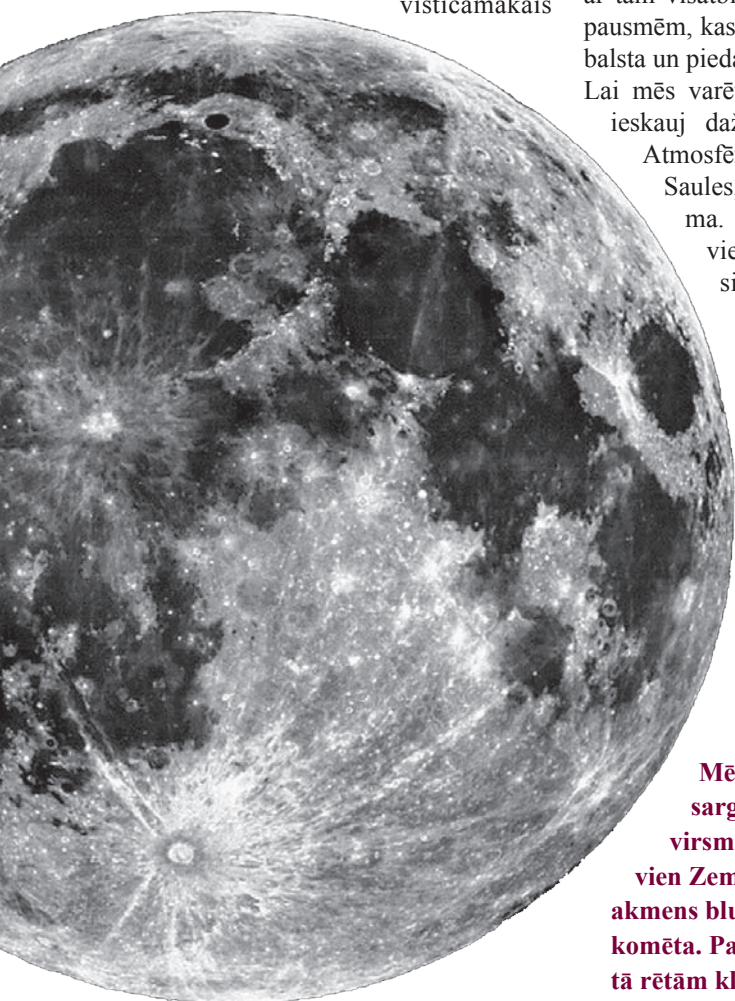
elektromagnētiskais lauks. Arī bez tā dzīvība uz Zemes nespētu eksistēt. Šis kareivis modri stāv nomodā un nemītīgi gādā par mūsu drošību. Lai arī spēcīgas vētras var nospīest kareivi uz ceļiem, vairogu tas nekad nenolaiž, atvairot lielāko daļu no spēcīgā triecienviļņa, kas brāžas un pārskalos mūsu planētu, dažkārt iededzinot debesīs ziemeļblāzmas.

Vai domājat, ka Mēness ir paredzēts tikai gaišumam naktīs? Vai esat pārliecināti, ka vienīgais Zemes pavadonis nodarbojas tikai ar paisuma un bēguma procesiem? Palūkojieties uzmanīgi uz tā rētām klāto seju! Mēness ir vēl viens aizsarglauks, kura puteklaino virsmu satricinājis ne viens vien Zemes virzienā lidojošs akmens blūkis vai nomaldījusies komēta.

Pat milzenis Jupiters, kurš ir Saules sistēmas lielākā planēta un atrodas aptuveni piecas reizes tālāk no Saules nekā Zeme, sargā mūsu mazo planētu. Strīpainais gigants ir 317 reizes masīvāks nekā Zeme un darbojas kā ļoti spēcīgs putekļu sūcējs, savācot visus savā ceļā patrāpījušos objektus, tādejādi samazinot to klejotāju skaitu, kuri varētu nonākt Zemes tuvumā.

Vai saredzam Dievu?

Vai tā varētu būt nejaušība, vai tomēr kāda gudra un mīloša Radītāja roku

darbs? Prasmīgā meistara klātbūtni Visuma likumos un krāšņumā ir saskatījis ne viens vien zinātnes dižgars. Kopernīks, Keplers, Galilejs, Ņūtons, Faradejs, Kelvins, Planks un daudzi citi atzīst, ka mums visapkārt saredzams visvarenā un mīlošā Dieva darbs.

Laikmetā, kad cilvēks ne tikai lūkojas debesīs ar visdažādākajiem instrumentiem, bet ne daudz ir spējis arī pacelties virs tām, atrauties no Zemes un spert pirmos nedrošos soļus bezgalīgajā Visumā, nekas nav mainījies. Lai arī cik mēs nešķīstu sev vareni, gudri un daudz sasnieguši, nonākot melnajā kosmosā un paraugoties atpakaļ uz Zemi, esam spiesti atzīt, ka bez Dieva palīdzības, bez Viņa gādīgās rokas šī trauslā pasaule nespētu pastāvēt.

Apollo 8 misijas astronauti – Frenks Bormans, Džims Lovels un Viljams Anderss – kļuva par pirmajiem cilvēkiem, kas ieraudzīja Zemi no kosmosa. Kad viņi ceturto reizi veica apli ap Mēnesi, tā iznira acu priekšā. Zili balta pērle,

kuru ieskauj trausls un plāns atmosfēras slānis. Viena pati melnā un bezgalīgā Visumā. Šķiet tik neticami, ka šāds brīnums var izveidoties pats no sevis.

1968. gada Ziemassvētku vakarā trīs astronauti nosūtīja Zemei, viņuprāt, vispiemērotāko sveicienu. Šis vēstījums apkopoja drosmīgo vīru izjūtas, kādas viņus pārņēma, atrodoties tik tālu prom no mājām, no drošā šūpuļa, kurā cilvēce uzturējusies daudzus tūkstošus gadus. Viens pēc otra viņi lasīja Vecās Derības 1. Mozus grāmatas 1. nodaļas pantus no 1. līdz 10., noslēdzot ar laba vēlējumiem visiem cilvēkiem uz Zemes.

Vienalga kurā virzienā mēs lūkojamies – plašajā Visumā, okeāna dziļēs, tukneša smiltīs vai džungļu biežoknī, visur mēs redzam Dieva klātbūtni.

Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos... (Romiešiem 1)

Raugoties uz graciozajiem zirgiem, lauvēni, kas rūpējas par saviem mazuļiem, saullēktu miglas pielietā ielejā, Mēness krāteriem klāto virsmu un miljardiem zvaigžņu pilnajām galaktikām, tā vien

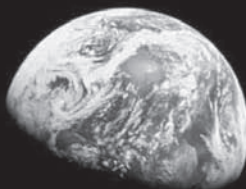
gribas iesaukties kopā ar Dāvidu.

Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis, – kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko? (Psalms 8)

Patiesi, patiesi, cik gan mēs esam izredzēti! Cilvēks var skatīt Dieva darbus un zināt, ka Viņš to visu veidojis mums – ziedus, dzīvniekus, kalnus un upes, Mēnesi, Sauli un zvaigznes. Šo brīnišķīgo un drošo mājvietu Dievs nodevis mūsu rīcībā. Un tas vēl nav viss! Dievs ir kopā ar mums un vēlas uzturēt tādas attiecības kā Tēvs ar saviem bērniem, kurš nepagurdams ik mirkli rūpējas par saviem lolojumiem. Un arī tas vēl nav viss! Kad cilvēks savā varenībā, pašgudrībā un lepnumā devās prom no sava Radītāja, Viņš mūs neatmeta kā necienīgus un nederīgus, bet izvēlējās ērkšķus, pātagas cirtienus un necilvēcīgas sāpes, lai nodrošinātu mums šauru, bet kopā ar Viņu paveicamu ceļu uz Tēvmājām.

Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķīgi radīts, brīnišķīgi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina. (Psalms 139)

Lai arī cik mēs nešķīstu sev vareni, gudri un daudz sasnieguši, nonākot melnajā kosmosā un paraugoties atpakaļ uz Zemi, esam spiesti atzīt, ka bez Dieva palīdzības, bez Viņa gādīgās rokas šī trauslā pasaule nespētu pastāvēt.

Mācītāja Īzaka Kleimaņa svētruna

ZELTA SALĪDZINĀŠANAS VĀKS

*„Un šķirstā ieliec liecību, ko Es tev došu. Un taisi arī salīdzināšanas vāku no tīra zelta(..). Un darini divus ķerubus no zelta abos salīdzināšanas vāka galos; tie lai ir kalti. Un vienam ķerubam jābūt vienā galā, bet otram ķerubam otrā galā; pie vāka tev jāpiestiprina abi ķerubi abos galos tā, ka ķerubi izpleš savus spārnus pāri vākam un ar saviem spārniem apklāj salīdzināšanas vāku, un viņu sejas lai ir vērstas viena pret otru un tās lūkojas uz salīdzināšanas vāku.”
(2. Mozus 25:16-20)*

Šeit pieminētā liecība, ko bija jāieliek svētnīcas šķirstā, bija Dieva desmit baušļi. Kādas ir mūsu attiecības ar Dieva baušļiem? Vai mēs tos saprotam? Vai mums tie patīk, vai mēs tiem piekrītam? Varbūt mēs tos pat mīlam? Vai arī ienīstam?

Bībelē aprakstītajā svētnīcā mūsu attiecības ar Dieva baušļiem tiek parādītas uzskatāmā veidā. Dieva desmit baušļi atrodas šķirstā svētnīcas vissvētākajā vietā, bet starp cilvēku un baušļiem ir kāds zelta vāks, tas, kas šeit ir nosaukts par salīdzināšanas vāku. Patiesībā pamattekstā vārda „vāks” nemaz nav. Tur

ir teikts apmēram tā: „Tev būs taisīt to salīdzinātāju jeb salīdzinātavu.”

Ļoti svarīga loma svētnīcas vissvētākajā vietā bija šķirstam ar desmit baušļiem, bet vissvarīgākais priekšmets, acīmredzot, bija tieši šis zelta vāks jeb *salīdzināšana*. 1. Laiku 28:11 svētnīcas vissvētākā vieta ir nosaukta par “salīdzināšanas telpu”, no kā varam spriest, ka centrālā loma šajā telpā ir tieši zelta salīdzināšanas vākam. Lasot 3. Mozus 16:14, 15 mēs uzzinām, ka šo vāku reizi gadā slacināja ar upura dzīvnieku asinīm.

Ko gan simbolizē vai uz ko norāda šis

priekšmets, kas ir izgatavots no visdārgākā metāla, no vistīrākā zelta un kas ir arī slacināts ar asinīm, un stāv starp grēcinieku un Dieva baušļiem? Ko tad šis *salīdzinātājs* var apzīmēt citu, kā vien Jēzu Kristu? Viņš mums, grēcīgiem cilvēkiem, ir dārgākais zelts. Viņš ir tas dārgākais, ko Debesis varēja mums atdot. Debesīs nebija nekā dārgāka, nekā vērtīgāka, ko upurēt cilvēka dēļ, kā Dieva Dēls Jēzus Kristus.

Mēs varam izlasīt desmit baušļus 2. Mozus 20. nodaļā, bet, lai varētu izprast to nozīmi, nopietnību, dziļumu un arī skaistumu, tad mums tie ir jāskata caur

Kristu un caur Viņa priekšzīmes zeltu. Dāvids uz baušļiem raudzījās caur viņam atklāto Debesu visdārgāko – Dieva Dēlu –, un man liekas, tikai tāpēc viņš varēja dziedāt tā, kā ir rakstīts Psalmos: „Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus (...) Tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.” (Psalmi 19:8, 11)

Uz otru pusi, caur Kristus dzīvi mēs redzam arī tās prasības, kas baušļiem ir pret mums, un mēs noprotam, ka tās ir bargas prasības. Bet starp mums un Dieva baušļa prasībām ir atkal Kristus un Viņa upuris. Viņš ir samaksājis par mūsu pārkāpumiem.

Mēs varētu tā iedomāties, ka bauslis skatās uz mani bargām tiesneša acīm, norādot, ka es neesmu pelnījis dzīvību. Man un katram grēciniekam tāpēc var būt baigi noraudzīties uz Dieva baušļiem un domāt par tiem. Un tiešām, kad baušļi skanēja uz Sinaja kalna, ko tad lūdza Izraēla ļaudis? Ka mēs nedzirdētu to skaņu, jo mēs nevaram to izturēt. Mums ir jāmirst. Bet tagad Dievs paņem šo asinīm slacināto zelta plāksni un nosedz ar to baušļus, lai mums vairs nebūtu bail, lai mums nebūtu jāmirst, lai mēs varētu dzīvot.

Un tāpēc, ka Debesis ir atdevušas savu visdārgāko, lai nosegtu to parādu, uz ko nepārprotami un nepielūdzami norāda baušļi, tāpēc mēs zinām, ka mūsu cenšanās nav veltīga un mūsu vēlēšanās – būt Dievam pieņemamiem – vainagosies ar panākumiem.

No šīs zelta plāksnes tika izveidoti arī zelta ķerubi jeb eņģeļi. Ko šie eņģeļi simboliski varētu nozīmēt? Nu, tiešā nozīmē tie mums atgādina, ka Debesis kopā ar grēcinieku aizstāvi Jēzu Kristu ir arī daudzi tūkstoši eņģeļu. Templī jeb salīdzināšanas teltī bija tikai divi. Bet Daniels atklāsmē redzēja desmit tūkstošus reiz desmit tūkstošus. Tā kā neskaitāms pulks eņģeļu atrodas tur, arī mūsu sargeņģeļi, kas no mūsu dzimšanas dienas vēro mūsu ceļus, arī tie tur atrodas Dieva priekšā kopā ar Kristu.

Bet netieši mēs šeit varam saskatīt vēl ko. Svētie Raksti mums atgādina, ka starp cilvēku un eņģeli nav pārāk liela starpība. Ir gan rakstīts, ka cilvēks ir nedaudz zemāks par eņģeli, bet vēl ir rakstīts, ka mēs būsim kā eņģeļi debesīs (sk. Marka 12:25). Ebrejiem 1:14 ir rakstīts, ka eņģeļi ir kalpotāji gari, kas kalpo tiem, kam ir jāamanto pestīšana.

Eņģeļi ir Dieva sūtņi, kas pilda Viņa uzdevumus (sk. Psalmi 103:20). Bet vai tā nav arī mūsu sūtība, ka mēs, kristieši, šajā pasaulē būtu tādi *kalpotāji gari*, kas pilda Dieva uzdevumus, kas pakalpo katram cilvēkam, ko Pestītājs aicina? Un tā mēs saprotam, ka šie svētnīcā attēlotie eņģeļi savā ziņā var arī apzīmēt mūs.

Atcerēsimies, ko jau mēs lasījām, ka šie eņģeļi ir izgatavoti no zelta, no tā paša, no kā salīdzināšanas vāks. Un ja mēs sapratām, ka šī asinīm slacināta plāksne ir Jēzus Kristus, tad arī mums kā Viņa bērniem vajadzētu būt Viņam līdzīgiem, no tā paša materiāla. No dzimšanas mēs tādi neesam. Filipiešiem 2:5 ir rakstīts, lai mums būtu tāds prāts, kāds Jēzum Kristum. Tas ir – lai mēs esam no tā paša materiāla, no tā paša dārgā zelta, no kura sastāv Jēzus Kristus raksturs un Viņa dzīves veids. Un šajā svētnīcā sa-

kad ir kaut ko parādā un negrib to atzīt vai negrib atdot, negrib nokārtot. Kur ir kāds parāds, kur ir kāda vaina, kur ir kāda neapmierinātība, tur cilvēki neskatās viens otram acīs un viņu sejas nav vērstas vienam pret otru.

Šeit ir rakstīts, ka ķerubu sejām jālūkojas uz salīdzināšanas vāku. Tā ir tā vieta, kur mēs varam cits citu pieņemt, tā ir tā vieta, kur varam cits citu izprast, cits citam piedot un arī cits citu iemīlēt – ja mūsu acis būs vērstas pret salīdzināšanas vāku, kas ir slacināts ar asinīm, tas ir – pret Jēzu Kristu.

Ja mūsu acis būs vērstas uz otra vainām, tad mēs nevarēsim ne mīlēt, nedz arī uzticēties. Ja mūsu sejas būs vērstas uz to, kas otram mugurā, kas otram pieder, tad arī var gadīties, ka radīsies skaudība un naids, un neizpratne, un nenovīdība. Arī tad, ja mēs raudzīsimies cits uz cita raksturu, var notikt, ka

Debesis ir atdevušas savu visdārgāko, lai nosegtu to parādu, uz ko nepārprotami un nepielūdzami norāda baušļi.

līdzinājumā mēs atrodam norādi uz to ceļu, kā tas ir iespējams.

Daudzās vietās Svētajos Rakstos ir minēts zelts, kā tas tiek attīrīts, kausēts. Tas nonāk karstā ceplī un tiek kausēts ugunī, augstā temperatūrā, un tikai tad attīrās visi piemaisījumi un metāls kļūst tīrs. Un tādā veidā mums jātieks kausētiem, lai mums būtu tāds prāts kā Jēzum Kristum un lai mēs būtu tie ķerubi, kas ir no viena materiāla ar salīdzināšanas plāksni, ar to, kas slacināta ar asinīm.

Un vēl vienu svarīgu mācību mēs varam šeit atrast. „Tā, ka ķerubi izpleš savus spārnus pāri vākam un ar saviem spārnieniem aplāj salīdzināšanas vāku, un viņu sejas lai ir vērstas viena pret otru un tās lūkojas uz salīdzināšanas vāku.” (20. p.)

Šeit mēs varam saskatīt mājienu uz mūsu savstarpējām attiecībām. Cilvēki ne vienmēr skatās cits cita sejā. Kad cilvēks novērš savas acis? Tad, kad viņš ir dusmīgs, tad, kad viņam ir naids pret kādu. Viņš negrib tādu redzēt un dzirdēt. Viņš novēršas. Kad cilvēks nerunā patiesību, viņš parasti nevar skatīties acīs. Dažreiz novērš acis tad,

mēs negribēsim cits citu redzēt. Bet ja mēs tā raudzīsimies uz salīdzināšanas vāku – es raudzīšos un tu raudzīsies, un mēs visi raudzīsimies, un mūsu acis būs pievērstas tam – ko mēs tur redzēsim? Es redzēšu tur savu grēku. Tu tur redzēsi savu grēku. Es redzēšu tur savu cerību, un tu redzēsi tur savu cerību. Un tā mēs varēsim raudzīties viens otram sejā, un mēs varēsim iet kopā, lūgt kopā un cīnīties kopā, labu vēlēties viens otram, jo izrādīsies, ka galvenais mums ir kopīgs. Raudzīsimies uz galveno un aizmirsīsim vienu vai otru lietu, kas varētu likt mums novērst savu vaigu vienam no otra!

„Un šeit Es ar tevi sastapšos; no salīdzināšanas vāka virsus, no vietas starp abiem ķerubiem, kas atrodas virs liecības šķirsta, Es runāšu uz tevi visu, ko Es tev pavēlēšu Israēla bērniem.” (2. Mozus 25:22) Dievs grib runāt ar tevi, un Dievs grib runāt ar mani pamācības un iepriecinājuma vārdus. Bet Viņš gaida, ka mūsu sejas būtu vērstas vienam pret otru un ka mūsu acis būtu pievērstas salīdzināšanas vākam, tas ir Golgatas krustam un tur mūsu visu dēļ upurētajam Dieva Dēlam.

Dzīve, KURAI IR JĒGA

Intervēja
Aidis Tomsons

Iepazīsimies. Ineta Jurevica. Rīdziniece, kura tagad ik sabatu redzama Rīgas 5. draudzē. Viņa ir kristījusies jau pirms gandrīz 19 gadiem. Bet toreiz tas bija tikai sarežģīta ticības ceļa sākums...

Kā Jūs iepazīnāties ar Dievu un nonācāt draudzē?

Ar Dievu iepazīnos Septītās dienas adventistu rīkotajā un K. Mitlaidera vadītajā seminārā, kurš notika Kongresu namā pirms aptuveni 19 gadiem. Pirms tam nekāda nopietna saskarsme ar kristietību man nebija, kaut gan interese izskaidrot un meklēt atbildes un jautājumiem, kas saistīti ar dzīves jēgu, bija jau iepriekš.

Laikā, kad savā pasta kastītē atradu ielūgumu uz Mitlaidera semināru, biju nonākusi ļoti smagā dzīves situācijā un nezināju, kā dzīvot tālāk. Jautājumi, uz kuriem tika solītas atbildes seminārā, bija noformulēti ļoti interesanti, saistīti ar tēmām, kurām jau sen meklēju skaidrojumu, tāpēc nolēmu riskēt un aiziet. Seminārs mani aizrāva jau sākot no pirmās dienas, ar lielu interesi meklēju atbildes uz dotajiem mājas darbiem un ar nepacietību gaidīju nākamo semināra dienu. Man atklājās līdz šim nepazīstama pasaule, kura brīžiem jau

robežojās ar fantastiku un ko pieņemt varēja tikai ticībā, jo nekādu redzamu un taustāmu pierādījumu sacītajam nebija. Tikai Bībele, kurai varēja ticēt un varēja neticēt. Es izvēlējos ticēt...

Nevaru nepieminēt, ka seminārā K. Mitlaidera stāstīto tulkoja Uldis Liepiņš, mūsu pašreizējais Rīgas 5. draudzes mācītājs. Manuprāt, lielā mērā tieši viņa dedzība un pārliecība, darot šo Dieva darbu, un Svētā Gara darbs manī pārliecināja. Es pieņēmu Jēzu Kristu par savu Glābēju, kristījos. Bet, tā kā tajā laikā mani dēli vēl bija mazi, mēs visi uz gadu aizbraucām dzīvot uz laukiem vīra vecāku mājā, kur vīram bija darbs. Tā gada laikā pati lasīju visu iespējamo lietartūru, jo „sēkla bija iesēta”, un pēc gada, kad atgriezās Rīgā, sameklēju Rīgas 5. draudzi, kura bija izveidojusies no K. Mitlaidera seminārā kristītajiem cilvēkiem un kuru man par lielu pārsteigumu vadīja mācītājs Uldis Liepiņš. Man bija sajūta, ka atgriežos tikpat kā mājās.

Pateicoties draudzes māsa Liānai Zablockai, arī mana mamma Ilga Kantmane sāka nākt uz draudzi, iepazīnās ar Bībeles patiesībām un kristījās.

Bet viss jau negāja tik gludi, jo dzīvoju starp neticīgiem cilvēkiem, kuriem mana pārliecība likās dīvaina, arī es pati nebiju ne tuvu ideālam, bija dažādas domstarpības un nesaskaņas. No vīra saņēmu pārmetumus par draudzes apmeklēšanu, kaut gan, tikai pateicoties izpratnei par Dieva gribu manā dzīvē, es paliku ar viņu kopā. Dēlus no sākuma ņēmu līdzī uz draudzi, iesvētīju, bet viņi bija visai kustīgi un nevarēja klusi un mierīgi svētrunas laikā nosēdēt. Tas traucēja man pašai un droši vien arī apkārtējiem, tāpēc vēlāk, kad puikas vairs negribēja uz draudzi nākt, es to neuzspiedu, bet līdz ar to samazinājās manis pašas motivācija apmeklēt dievkalpojumus. Kad bijām spiesti mainīt dzīvesvietu, pārtraucu nākt uz draudzi, jo neredzēju sevī nekādas pārmaiņas uz labu, mans raksturs neliecināja par

mani kā kristieti. Tagad saprotu, ka visu gribēju izdarīt pati saviem spēkiem, bet tas taču nav iespējams, arī pārāk maz laika varēju veltīt Dieva Vārda mācībai. Par Dieva klātbūtni un esamību neaizmirsu, bet, jo ilgāk negāju uz draudzi, jo grūtāk likās tajā atgriezties. Tad nāca vēl viens smags trieciens, manai mammai bija insults ar labās puses paralīzi. Mamma, kura bija tik darbīga, ka viņai, pat gandrīz neredzīgai esot, vienmēr rokām atradās darbs ko darīt, – palika pusparalizēta, guloša, bez iespējas staigāt un pilnīgi akla. Mammai bija vajadzīga palīdzība, tāpēc darīju visu iespējamo, un katrā brīvā brīdī lasīju viņai priekšā Dieva Vārdu, garīgo literatūru, dzejas. Kopīgi lūdzām, turoties pie Dieva apsolījumiem, dziedājām dziesmas no „Jau najām kokļu skaņām”, un, stiprinot mammu, pamazām jutu, ka stiprinu arī pati savu ticību. Atsāku apmeklēt draudzi un atklāju, ka tās pašas lietas redzu pavisam citādi nekā iepriekš, uz daudziem jautājumiem ir atrodamas atbildes. Kad mana mammīte aizgāja mūžībā, es raudāju nevis par viņas nāvi, bet par grūto, sāpju pilno dzīvi, jo bija tāda sajūta, ka šķiramies tikai uz īsu brīdi. Man noteikti jāizmanto iespēja pateikties visiem, kuri aizlūdza par mani laikā, kad neapmeklēju draudzi, un aizlūdza par manu mammu un apciemoja viņu, ieskaitot ansambli „Cerība”. Jūsu dotais stiprinājums ir vārdos neizsakāms! Cik daudzkārt nav bijis tā, ka Bībeles studiju materiālos katrai dienai man grūta brīdī tiek izskatīts jautājums tieši par atbilstošu tematu, vai mācītājs svētrunā runā par man aktuālām lietām. Mana pieredze nevar kalpot nevienam par piemēru, bet esmu guvusi atziņu – nevajag turēties pretī Dieva aicinājumam, nevajag gaidīt, lai Dievs paša cilvēka labā būtu spiests pieļaut kādu nelaimi, lai cilvēkam beidzot at-rastos laiks un vēlēšanās iepazīt glābšanas plānu caur Jēzu Kristu. Jo mēs neviens nezinām, kurā brīdī mūsu dzīves gājums var pārtrūkt, un tad jau būs nokavēts... Sātans atrod daudz un dažādas kārdinošas nodarbes, lai nebūtu laika pat tiem, kuri vēlētos dzirdēt Dieva Vārdu. Man ļoti žēl, ka tik viegli padevos un atļāvu bērniem nenākt uz dievkalpojumiem, jo tagad, kad viņi ir pieauguši, viņi uzskata, ka Dievs ierobežos viņu brīvību. Bet Dievs neierobežo, tieši otrādi – Viņš dod brīvību mums no mūsu pašu verdzinošajiem ieradumiem. Otra atziņa –

palīdzot citiem, mēs visvairāk palīdzam paši sev.

Ko Jums nozīmē ticība Dievam?

Ticība Dievam man nozīmē pilnīgu pašāvēību Viņam. Uzskatu, ka visas situācijas, kuras Dievs pieļāvis manā dzīvē, kalpo man par mācībstundu, lai veidotu manu raksturu. Šī mācībstunda joprojām turpinās dienu no dienas un nekad nebeigsies, tāpēc ik dienas ir jāsmeļas spēks Dieva Vārdā, citādi nav iespējams uzvarēt šajā cīņā. Dieva tuvums dod man drošības sajūtu šajā nedrošajā laikā un arī ticību tam, ka Dievs caur manām lūgšanām pasargās arī manus mīļos – neticīgos tuviniekus, kā tas jau neskaitāmas reizes ir noticis. Pat izdarot neiespējamo. Pagājušajā gadā mums ģimenē katram bija reāla iespēja aiziet bojā vai tikt sakropļotam, katram atsevišķi dažādos negadījumos, kuri notika vai tikai varēja notikt. Mēs tikām pasargāti, viens no tiem bija brīdinājums, kurš arī tika ņemts vērā. Pateicība Dievam! Un cik gan apdraudējumus mēs pat nezinām, no kā esam tikuši pasargāti. Dzīvei bez Dieva es vienkārši vairs neredzu jēgas, un ir žēl, ka bija vajadzīgi gandrīz 20 šaubu, maldu un kļūdu pilni gadi no brīža, kad kristījies, iepazīnu Dieva mīlestību un žēlastību un tomēr tik maz no tā visa spēju pielietot savā dzīvē.

Vispasaules draudzes vadība tagad ilgojas pēc atmodas un reformācijas draudzē, lai Svētais Gars varētu īpaši izlieties. Kas, jūsuprāt, mums, kristiešiem, draudzē ir jādara, lai tas notiktu?

Šis ir gana sarežģīts jautājums. Ja cilvēks nāk uz draudzi, tad Dieva Vārda patiesības sēkla viņa sirdī ir jau iesēta, un atliek uzrušināt augsni ar sapratni un laipnu sagaidīšanu, un uzņemšanu, apliet asniņus ar intereses un mīlestības ūdeni un neļaut sazaļot nezālēm, iesaistot cilvēkus kopīgi darboties dažādos projektos, kas viņiem liekas saistoši. Manuprāt, ļoti daudz cilvēkam dod apziņa, ka viņš var kaut ar mazumiņu piedalīties un ir noderīgs kopējā darbā. Mūsu draudzē ir ļoti daudz radošu talantu, kas varētu padarīt saistošākas mūsu kopīgās tikšanās reizes. Gribētu iedrošināt “bailuļus”, līdzīgus man, nebaidīties, droši uzņemties darboties, sākot ar mazumiņu, jo, ja cilvēkam no kaut kā ir bail, tad nevajag gaidīt, kad bailes pāries, jo bailes pašas no sevis nepāries. Tās var aizdzīt, tikai darbu darot, turklāt darot uzreiz, bez vilcināšanās, lūgšanās ņemot

palīgā Svēto Garu un pilnībā ļaunoties Svētā Gara vadībai. Mums ir pieejams vislielākais Palīgs, uz kādu cilvēks var iedrošināties cerēt.

Milzīgu darbu dara mūsu draudzes Lūgšanu grupiņa, kura sapulcējas stundu pirms dievkalpojuma sākuma. Lūgšanu grupiņas priekšrocība ir aizlūgt par tuviniekiem, cilvēkiem, kuri nonākuši dažāda veida grūtībās, arī par tiem, kuri uzskata, ka viņiem attiecības ar Jēzu Kristu nav vajadzīgas. Ir ļoti grūti veidot dialogu tieši ar šiem cilvēkiem, kuri noraida Dieva glābjošo mīlestību, jo viņi neko nevēlas dzirdēt un viņiem jau par visu ir savs bezierunu vērtējums. Jo vairāk cilvēku iesaistīsies Lūgšanas grupiņas darbā, jo uz labākiem rezultātiem varam cerēt.

Ļoti daudz mums spēj dot draudzība ar citiem ticīgiem cilvēkiem, kaut vai vienkārši apsveicināšanās un dažu vārdu pārmišana var būt par lielu svētību. Kā, piemēram, šī gada 1. janvārī piemiņas mielasta starplaikā, uzsākot īsu sarunu ar man nepazīstamu draudzes māsu, viņa man ieteica iegādāties kompaktdisku ar garīgās atmodas semināra “Dzīve pārpilnībā” ierakstu, kuru vada Kristīgās kalpošanas teoloģijas profesors Rons Kluze. Ieguvu pēdējo tajā brīdī pārdošanā pieejamo CD ar neizsakāmi vērtīgu materiālu par Svētā Gara darbu. Visvērtīgākā un vienkārši saprotama patiesība tajā bija skaidrojums, ja Kristus ir manī un es esmu Kristū, tas nozīmē, ka Kristus aptver mani no visām pusēm un ļaunie spēki man nespēj piekļūt, kā vien caur Kristu. Un vēl daudz citu piemēru no dzīves, kas notikuši ar reāliem cilvēkiem. Ieteiktu draudzei atrast tikšanās brīžus piektdienas vakaros vai sestdienās pēc dievkalpojuma, kur intereseanti varētu noskatīties un noklausīties šādus vērtīgus ierakstus un līdzdalīt citiem vērtības, par kuru esamību mēs reizēm pat nezinām.

Bet pārmaiņa katram ir jāsāk pašam ar sevi, nevis jāgaida, lai citi mainītos. Tikai tad, kad es spēšu atspoguļot to gaismu, kādu Kristus mums ir rādījis par paraugu, es varu gaidīt, ka līdzcilvēki ieklausīsies un atsauksies

Mana krustmāte man bērībā reiz teica, ka stipri noguris cilvēks nedrīkst apstāties, citādi turpināt ceļu tālāk kļūst neiespējami. Tā es vēlētos iedrošināt visus, nekādā gadījumā neapstāties, bet turpināt iet pa šauru Ceļu, kurš ir Patiesība un Dzīvība, kopā ar mūsu Glābēju – Jēzu Kristu.

Maija Žube
adventistu Ērgļu draudze

Mīlestības mozaīka – SKAIDRĪTE DRIĶE

Manai mammai Skaidrītei Driķei 24. februārī palika 92 gadi. Man lūdza par viņu uzrakstīt. Grūts uzdevums. Es varētu pieminēt kā mozaīkā dažus atmiņu brīžus, kas raksturotu manu mīlo mammu. Viņa arvien izstaro mīlestību, kā viena daktere pēc operācijas teica: „Tā skaistā tantīte, kas izstaro mīlestību.”

Mīlestība ir laipna

Ko pirmo atceros? Alūksnē man bija kādi 3 gadiņi, tēvs Herberts Driķis (mēs saucām – papiņš) palīdzēja man un vecākajam brālim Leonīdam sētā no sniega iztaisīt lielu kuģi, un tad pasauca arī mammiņu. Viņa, protams, pameta visus svarīgos darbus, lai noskrietu lejā, un visi četri, priecīgi smiedamies, ”kuģojām” ar lielo, balto kuģi. Tā tik bija braukšana! Cik mammiņas seja bija laipna un mīļa!

Mīlestība neizturas piedauzīgi

Pēc pusgada, 1948. gada jūnijā, ar mammiņu steidzamies uz miliciju, jādabū papiņš ārā, jo ļauni cilvēki sagrābuši un mums negrib atdot. Mammiņa raud, es arī, cik tik spēka. Bet ļaunie ir ļauni un neatdod, bet aizved un notiesā uz 10 gadiem Sibīrijā, katorgas darbos, „lai sapūst tur” par to, ka nav izdarījis noziegumu, tikai aktīvi sludinājis Dieva Vārdu. Paliekam bez papiņa, viss uz mammiņas pleciem.

Mēs arī bijām „melnajā sarakstā” uz izsūtīšanu. Kāds labs cilvēks paziņoja, mammiņa aizrāva mūs uz mežu un no-teica „klusu”, mēs abi kā pelītes kļuva pieplakām zemei, aizbrauca smagā mašīna ar cilvēkiem, „īstā”. Mūs neaizveda. Eņģeļi pasargāja.

Mīlestība panes visu

Tante Ancīte (saucām vienkārši par Tancīti) vienā aukstā dienā janvārī aizveda mūs uz slimnīcu – tur guļ mana mīļā mammiņa, bet rokās maza, maza lellīte – tikko piedzimušais mazais brālītis Ju-

ris. Bet papiņš neredz, jo ir jau notiesāts – Sibīrijā.

Mammiņa mums iemācīja lūgšanu, ko teikt pirms katras ēdienreizes – „Nāc, Kungs Jēzu, esi mūsu viesis, svētī, ko Tu esi devis, sargā, lūdzu, un atved papiņu mājās. Āmen..” (7 gadus trīs bērniņi trīs vai vairāk reizes dienā lūdza par papiņu Sibīrijā, katorgā, viņam bija tikai 30 gadi, kad apcietināja... Par ko gan... Par Patiesību...)

Mammiņa rūpējās, lai mums būtu pēc iespējas labāka bērniņa, saule, pļavas ar ziediem, ūdens un koki. Un tas viss pie mīļās Veras tantes un Mārtiņa onkuļa Voleros, pie Rīgas, kuri nebaidījās un mūs pieņēma. Blakus Spilves aerodroms. Tas nekas, ja kādreiz ēdamais bija tikai rupjmaize ar zivju eļļu vai tikai skābi kāposti.

Mīlestība ir lēnprātīga

Mammiņu redzējām tikai vakaros, kad viņa pārgurusi ieradās no darba kolhozā, kur maksāja kapeikas. Saklupām gultā, kurš nu tuvāk, un klausījāmies vakara stāstiņus, ko viņa mums tulkoja no angļu valodas. Pa dienu mūs pieskatīja Tancīte.

Bet sabati bija svētki, mums visu dienu piederēja mammiņa. Agri no rīta tikām sapucēti, tad kājām gājiens pa kokzāģētavas laipu ceļiem līdz Daugavmalai – kuģu piestātei –, ar kuģi jau patika braukt līdz Āgenskalnam, (tā vēl kapeikas varēja ietaupīt, lētāk nekā ar autobusu). Bet uzkāpt pa laipu, kur apakšā šūpojas tumšie ūdeņi un sams

ar ūsām, kas var paraut, bija droši tikai pie mammiņas rokas. No Āgenskalna skaistais gājiens pāri Daugavas pontonu tiltam un cauri parkiem līdz Vīlandes ielai. Protams, visu laiku radās jautājumi – kas, kāpēc? Mammiņa pacietīgi un lēnprātīgi spēja atbildēt par trijiem. Bet dievnāmā lūdzos sēdēt tieši blakus ērgelēm, tās bija brīnums...

Mīlestība nepiemin ļaunu

Kādreiz, laikam reizi gadā, pienāca vēstules no papiņa krievu valodā (lai čekisti var cenzēt), tā bija īpaša noskaņa mājās. Mammiņa pielika pie sienas virs rakstāmgalda lielu karti, no Latvijas līdz Kamčatkai. Un rādīja mums, kurā vietā ir papiņš, kur tiek pārvests. Kur viņš būvē BAM. Līdz pašam Klusam okeānam. Mēs dzīvojam mazā, mazā istabiņā, bet saule vienmēr bija mūsu logā. Un Leonīdam bija jāguļ uz rakstāmgalda, pa dienu tas bija ēdamgalds. Man tik ļoti gribējās būt tuvāk papiņa kartei, ka es arī iekāroju šo vietu. Mammiņa atļāva kādreiz samainīties. Tad Leonīds gulēja uz manas lāviņas, kas pa dienu tika iecelta mammiņas gultā.

Mīlestība nemeklē savu labumu

Beidzot brīnums – drīkstējām aizsūtīt papiņam paciņu. Mammiņa kādu mazumiņu sagādāja, paslepus sataupīja, sev atrāva, pašai nekā, lai tikai būtu ko aizsūtīt papiņam, cik nu varēja un drīkstēja, un skatos, plēš Bībelei lapiņas un tin iekšā. Viņa taču mācīja, ka Bībelīte svēta, un te? Jā, papiņam to

ļoti vajag Sibīrijā, sūtīt aizliegts, bet kādu lapiņu varbūt saņems. Saņēma arī. Sapakošana bija kas īpašs. Smaržoja pēc kausēta sviesta, rozīnēm... Visi tikām nodarbināti. Mammiņai un Tancītei tāda nopietnība sejā kā dakteriem operācijas laikā un vēl kāda smeldze, un arī kāds prieks, un vēl lūgšanas, lai viņš saņemtu.

Mīlestība nepriecājas par netaisnību

Vakaros bieži, kadnejauši pamodos, redzu, mammiņa raud un lasa Dāvīda dziesmas. Raud un lūdz... Īsti tad nesa-pratu, kāpēc – tikai vēlāk.

Sākām iet skolā Bolderājā. Visiem gandrīz tēvi mājās, bet mums nav... Kāpēc, kāpēc?...

Mīlestība neskaistas

Kad bijām blēņas sadarbījuši, nāca sods. Tancīte īpašos gadījumos nosūdzēja mūs mammiņai. Tad mēs ar Leonīdu apspriedām audzināšanas metodes. Mammiņa gan labāk mūs audzina. Sabar, sabar, ja vajag, ar žagaru pa stilbiem, kas pelnīts, pelnīts, bet pēc stundas jau labi, tiekam samīļoti, bet citi vēl trīs dienas piemin un purpina par mūsu grēkiem.

Mīlestība priecājas par patiesību

Staļins miris! Kokzāgētavas skaļrunis pār pļavu pārraida žēlabainas melodijas un ziņojumus pa visu apkārtni. Mammiņa sapucējusies, cik vien labi iespējams, cik viņa skaista! Skaistāka par visām bagātājām oficieru sievām. Un brauc uz Maskavu pie Hruščova pieprasīt papiņam atbrīvošanu. Viņa atved no Macānovu (adventistu vadītājs Maskavā) ģimenespalielu metāla kastīti, kas zeltaina no visām pusēm ar bildēm no pasakas par Zelta zivtiņu visapkārt – kad mēs šo kasti ar cepumiem izēdīšot, tad papiņš būs mājās. Uzbrukām kastei tūlīt, bet *stop*, mammiņa noteica stingru kārtību, kā darīt.

Drīz papiņš būs mājās... Kā tas būs?

Mammiņa satraukta ieskrien istabā – telegramma – papiņš tiek atbrīvots! Visā, ko viņa dara – viņa lido, viņa smejas –, mēs aizraujamies līdzī. Visu mazgājam, kārtojam, lai papiņam patiktu. Atkārtojam vēl sen mammiņas iemācīto dzeju – „Papiņ mīļais, papiņ labais, kā es tevi gaidīju, daudzreiz tevi lūkot gāju, bēdājos un smaidīju...”. Tā nav dzeja, tā bija patiesība. Beidzot ap 30 000 reižu lūgtās bērnu lūgšanas tiek piepildītas.

1955. gada 2. marts. Spilves lidosta. Es pirmā ieraugu lidmašīnu. Jurītis pirmais skrien pretī atbraucējiem, un

„svešs” onkulis paceļ viņu klēpī... (Kā viņš juta?) Tas ir viņš!!!! Beidzot papiņš mājās!!!!

Mīlestība nav uzpūtīga

Sākas cita dzīve, Rūjienā. Papiņš – sludinātājs Herberts Driķis – tiek nosūtīts uz vistālāko Latvijas malu, kur draudzē ir tikai kādas desmit vecas māsiņas. Kā kulta pilnvarotais teica – lai tās apglabātu ar Dievvārdiem. Tuvāk Rīgai tāds notiesātais nedrīkstēja būt. Sibīrija papu nav pāraudzinājusi – tūlīt viņš rūpējās, lai būtu visiem literatūra, E. Vaitas tulkojumi. Rīta sveicienus visiem mamma raksta ar roku, caur koppelīru ar stipru rakstāmo, apakšā stikls, lai skaidrāk iznāktu. Viņa „neuzpūšas”, bet dara to ar prieku. Mājās parādās rakstāmmašīna. Mamma tulko un diktē, papus veikli raksta, top pravietes E. Vaitas „Liecību” brošūras. Aizliegtās... Nav ne domu, ne laika „uzpūsties” – es, lūk, mācītāja sieva. Jāpalīdz izdarīt.

Mīlestība neskauž

Sabatos pēcdievkalpojuma vienmēr pilna māja – gan vietējās „tantiņas”, gan viesi, jaunieši. Visiem tiek dotas pusdienas. Tiek pārrunātas garīgas lietas. Kur mammai šī enerģija? Mūsu mājās jau vienmēr bija *Viesu Mājas*. Īpaši man patika ceturkšņa beigas, kad kopīgi ar papu veidojām apcerējuma plakātus, zīmējumus, un tad brauca jaunieši no Rīgas... tie bija svētki. Bet mamma visus uzņēma, izguldināja, paēdināja, viss tika dots bez skaudības, ar pilnu mēru.

Mīlestība nelielās

Pēc astoņiem gadiem papus tiek norīkots darboties Jēkabpilī. Beidzot draudzē ir bērni un jaunieši! Āriņi, Ievīši, Beļeviči, Niedras u.c. (Vai tikai tie nebija „Kafejnīcas draudzes”, tagad „Korintas” pirmsākumi?), jo pēc dievkalpojuma vienmēr dzērām tēju, ēdām mammas sagatavotās maizītes un risinājām jauniešiem svarīgus jautājumus. Un ciemojāmies cits pie cita. Spriediet paši, ja tagad mamma stāsta, ka tik bieži redz sapņos jauniešu sanāksanas, kurās viņai visi jāpabaro, jāizgulda, tas kaut ko nozīmē... Bet ar to viņa nekad nelielījās.

Mīlestība aplāj visu

Tik uzticīgu sabiedroto sludinātāja sievu citu nezinu, kas palīdzēja papum, kur vien vajadzēja. Viss mūsu mājās tika veltīts Dieva darbam. Viss. Viņa sēdēja pat stundām tumšajā fotobūdā pie fiksāžas blodas, kur papus vai es un Matisonu meitas pavairojām, kopējām

pārfotografētos „Bībeles komentārus”, 10 biezus sējumus, kas tika ar nepacietību gaidīti visā PSRS teritorijā. Tūkstošiem lapušu. Kur vēl lapušu šķirošana. Noformēšana. Un vēl citas grāmatas, kas vēlāk tika pārtulkotas no cītīgajiem, klusajiem darbarūkiem – Zariņu komandas Cēsīs. Ne velti, kad ieradās br. Pirsons (Vispasaules Adventistu vadītājs), viņš vispirms pateicās par visām tulkotajām grāmatām. Un vēl pavairotās diapozitīvu sērijas, kuras skatījās gan te, gan Ukrainā un Krievijā. Tas bija stagnācijas laikā, kad par to draudēja sods. Nē, Sibīrija nebija ne pāraudzinājusi, ne salauzusi ne papu, ne mammu. Arī mums, bērniem, tas nostiprināja ticību, kaut skolā mūsu klasēs izvērta īpašu ateistisko audzināšanu.

Mīlestība tic visu

Un tad seko intensīvs darbs draudzēs – Tukumā, Aizputē, Aucē, Bauskā, Ogrē. Mammai patika atrast dārgas pērles E. Vaitas rakstos un no tām izveidot melodeklamācijas. Ar pārlicību un stipru ticību tās izskan draudžu svētkos.

Tagad mammai 93. gads jau iet. Papus jau vairāk nekā 11 gadus dus līdz augšāmcelšanās Rītam, bet mamma dzīvo skaistākajā Latvijas vietā, Vestienā, Kāla ezera krastā, pie manis. Redze ir pavisam vāja palikusi. Diktē man, lai rakstu misijas vēstules, mudina ticēt un tic, ka šie cilvēki atradīs ceļu pie Jēzus.

Mīlestība cer visu

Mamma cer, ka viņa sagaidīs Kristus atnākšanu, dzīva esot, un ja nu ne, tad augšāmcelšanās rītā cer būt visi kopā ar papiņu, un tur netrūks ne divi dēli ar ģimenēm, ne četri mazdēli, ne pieci mazmazdēliņi, ne Vikija. Mamma katru dienu ir pie Dieva troņa un lūdz par visiem sev dārgajiem cilvēkiem un arī vēl nepazīstamiem, un prezidentu, un cer, ka Dievs savu darbu pie viņu sirđim padarīs.

Mamma ir beigusi universitātē Baltu filoloģijas fakultāti, bet, liekas, lielākais diplomdarbs bija būt aktīva mācītāja sievai, kas izaudzinājusi Leonīdu, Juri, Maiju.

Mamma cer, ka Jaunā zemē viss būs vēl skaistāks nekā pie Kāla ezera, ka nebūs vairs asaras, bēdas, slimības, atšķirtība, ļaunums, ka Jēzus nāks un piepildīs visus labos nodomus, ko apsolījis.

Mīlestība nekad nebeidzas.

*Pateicībā Dievam,
kas ļāvis man būt viņas meitai,
Maija Žube*

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Pazudusi VĒSTULE

Kādā jaukā un saulainā dienā, kad saulīte jau bija izkausējusi visu aizejošās ziemas sniegu un no zemes laukā spraucās zaļu asnu ziņkārīgie snīpiši, Krū un Krū tupēja kļavas zarā, sildījās saulītē un vēroja, kā pagalmā rotaļājās bērni.

Krū: Paskat, visi bērni priecīgi rotaļājas, tikai, re, viens puisēns noskumis sēž uz soliņa. Nezin, kas viņam atgadījies?

Krā: Dzirdēju, ka viņam pazudis kāds svarīgs papīra gabaliņš. Cilvēki to sauc par vēstuli.

Krū: Tad nu gan iemesls bēdāties! Padomā tik – kaut kāds papīrtītis! Cilvēki tādus mēdz izmētāt visās malās. Nesaprotu, kā par tādiem niekiem var bojāt sev dzīvi?

Krā: Krū, tas nebija kaut kāds papīra gabaliņš, bet tā bija vēstule no tēta. Zēns jau ilgu laiku viņu nav saticis, jo tētis strādā citā zemē. Tas viņam bija ļoti svarīgs papīra gabaliņš!

Krū: Nu, tad vajag sargāt svarīgas lietas, un vispār, nav jau tik ļauni, vēstuli varbūt atradīs kāds cits puika, un tad nu varēs lasīt un priecāties.

Krā: Es brīnos, Krū, cik tu dažkārt vari būt muļķa putns! Citam bērnam no tādas vēstules nav itin nekāda prieka. Tā taču nav rakstīta viņam!

Mamma: Redzi, svarīga tā ir tikai tam, kuram tā rakstīta. Prieku tā atnestu tikai vienam cilvēkbērnam – šim noskumušajam puisēnam, kurš to pazaudējis. Jo to rakstījis viņa tētis. Citam šī vēstule nevar atnest prieku. Tā dzīvē mēdz būt – kas vienam ļoti svarīgs, citam – pilnīgi bezvērtīgs.

Krū: Tad jau nu gan vajag tādus svarīgus papīrītšus glabāt, nevis laist pa vējam! Re, kur vēl ar vienu papīra strēmeli spēlējas pavasara vējš.

Pēkšņi noskumušais zēns, pamanījis vēja dzenāto papīra lapu, pieskrēja tai klāt, pacēla, un, cieši satvēris, laimīgs devās mājās. Vakar zēns to bija aizmirsis uz soliņa. Nu pazaudētais

dārgums – vēstule no tēta – bija atrasta! Vārnēni priecīgi noraudzījās zēnā.

Krū: Labi, ka vējš to nebija aizpūtis pārāk tālu!

Krā: Jā, kas to būtu domājis, ka tāds, vēja dzenāts papīra gabaliņš, var padarīt tik laimīgu vienu cilvēkbērnu.

Krū: Ja jau tie atnes tādu prieku, es tādus nomētātus papīrītšus varētu salasīt un dalīt cilvēkiem, lai priecājas!

Krā: Krū, tu neko neesi sapratis!

Mamma: Labāk paklausies stāstiņu par kādu zēnu, kurš tiešām saprata, kas ir patiesi vērtīgs, un darīja visu, ko spēja, lai to iegūtu.

Stāstiņš

Kā Džons tika pie Bībeles

Šešus gadus veco Džonu mamma aizsūtīja uz veikalu pēc ziepēm. Viņš, stingri turot rokās naudu, devās pie pārdevējas.

– Lūdzu, iedodiet man divus ziepju gabalus, – pajautāja Džons un pacēlās pirkstgalos, lai saņemtu. Veikalā līdzās svariem stāvēja bieza grāmata, un pārdevēja jau gatavojās izplēst no šīs grāmatas lapas, lai ietītu tajās ziepes, bet tad Džons viņu apstādināja.

– Pagaidiet, tā taču ir Bībele!

– Nu un kas par to?

– Tā ir Bībele, un Jūs to vēlaties saplēst! – turpināja Džons.

– Ne jau saplēst, bet izraut tikai dažas lapas, lai varētu ietīt

ziepes.

– Bet tā taču ir Bībele!

– Pusi, man ir vienalga, kas tā ir par grāmatu, – dusmīgi teica pārdevēja, – bet es to nopirku, lai varētu ietīt pirkumus.

– Bībelē?! – vēl vairāk izbrīnījās Džons. – Ja šī grāmata būtu mana, es no tās neizplēstu nevienu lapu! – Viņš vēlreiz paskatījās uz Bībeli un noteica: – Kā man gribētos šo grāmatu! Vai jūs man varētu to pārdot?

Pārdevēja aizdomājās.

– Ja tu man varēsi samaksāt tik, cik tā maksāja, tad grāmata būs tava! – beidzot viņa noteica.

– Es paprasīšu naudu mammai! – nopriecājas Džons un, paņēmis ziepes, steidzās uz mājām, cik vien ātri var. Mājās viņš uzreiz nevarēja visu skaidri izstāstīt mammai.

– Kāpēc tev vajag naudu? – mamma bija neizpratnē.

– Es gribu nopirkt Bībeli, citādi pārdevēja to saplēsis! – uztraukti sacīja Džons.

– Man jau arī gribētos, dēliņ, ka mums mājās būtu Bībele. Bet mums nav liekas naudas.

Džons bija satriekts par šādu mammas atbildi un sāka raudāt. Bet vēlāk saņēmas un no jauna devās uz veikalu. Viņš aizgāja pie pārdevējas un ar ļoti skumjām acīm raudzījās uz viņu, un teica:

– Mammai naudas nav.... Bet vienalga, lūdzu, neplēsiet Bībeli, jo tur ir rakstīts par Jēzu.

Pārdevējai iepatikās zēna atvērtā, patiesā sirds, un viņa iejūtīgi paskatījās zēna skumjajās acīs, un teica:

– Es tev atdošu grāmatu, ja tu man atnesīsi tik daudz papīra, cik tā sver.

Zēns bija apmulsis par pārdevējas teikto, bet pēc mirkļa teica:

– Es tūlīt atnesīšu!

Pēc dažām minūtēm viņš jau bija mājās.

– Mamma, mamma! Pārdevēja teica, ka, ja es atnesīšu tik daudz papīra, cik sver Bībele, viņa man to atdos, – viņš priecīgi, vienā elpas vilcienā izstāstīja mammai.

Mamma salasīja visus papīrus, avīzes, bet ar to vēl nepietika. Tad Džons devās pie kaimiņiem. Drīz viņš atnāca ar veselu kaudzi papīra. Salicis visus papīrus kopā, viņš priecīgs devās pie pārdevējas.

– Lūk, te būs papīri! – svinīgi teica Džons.

– Tūlīt mēs tos nosvērsim, – atbildēja pārdevēja un uzlika uz vieniem svariem Bībeli, bet uz otriem – papīrus.

Džons aizturēja elpu un skatījās uz svariem, kas notiks. Jā, svaru bultiņa strauji nokritās uz leju, un pārdevēja paziņoja: – Tagad šī grāmata ir tava!

– Mana Bībele! – izsaucās Džons un pateicās pārdevējai. Paņēmis Bībeli, viņš tūlīt devās uz mājām, lai pastāstītu priecīgo ziņu mammai.

Šis notikums ir paties un noticis pirms ļoti daudziem gadiem. Mūsdienās Bībeles vērtība nav mainījusies. Bet vai arī Tu uzskati Bībeli par ļoti vērtīgu grāmatu? Lai tev izdodas atrast laiku to lasīt biežāk un iepazīt vislabāko Draugu Jēzu!

Izlasi Bībeles pantu. Tad savieno to ar pareizo attēlu.

1. Mozus 8:1

Psalmi 1:3

Mateja 2:3

Marka 4:21

Lūkas 21:25

Jāņa 6:3

Vārniņu uzaicinājums

Ja tev ir 8-12 gadi un Tu neapmeklē nevienu Bībeles skoliņu vai pulciņu baznīcā vai draudzē, vai varbūt Tev reti sanāk apmeklēt, bet varbūt Tev ir zināms kāds draugs vai skolas biedrs, kurš gribētu uzzināt vairāk par Bībeli, tad Tev vai Tavam draugam ir kāda brīnišķīga iespēja. Tev tikai ir jāatsūta ziņa, ka vēlies uzzināt vairāk par Bībeli, un Tu saņemsi pirmo „Bībeles stundiņu pa pastu”. Tev būs arī kādi uzdevumi jāizpilda un mums jāatsūta atpakaļ uz norādīto adresi. Tu vienmēr no mums saņemsi atbildi un nākamo stundiņu. Par katras stundas pareizām atbildēm un uzdevumu izpildīšanu Tu saņemsi arī kādu mazu balviņu. Pēc katrām 10 izpildītām un atsūtītām stundiņām Tev būs iespēja saņemt Bībeles pētnieka sertifikātu. Lūk, mūsu adrese! Mēs ar nepacietību gaidīsim no Tevis vēstuli.

Adrese:

**Bērnu lappusītei (Adventes vēstis)
„Bībeles stundas pa pastu”
Baznīcas iela 12a
Rīga LV-1010**

Ansis Roderts
adventistu Talsu draudze

VIENKĀRŠI – JOKA PĒC!

Humora un priecīgas sirds dziednieciskais spēks ir bijis zināms jau senajos laikos. „Priecīga sirds ir labas zāles” – apgalvo Salamans. (Sal. pam. 17:22, angļu tulk.) Tam piekrist arī mūsdienu zinātne.

Stanfordas Universitātes psihiatrs Dr. Viljams Frais (*William Fry*) ir veicis plašu pētījumu par smieklu fizioloģisko labumu. Viņš atklāja, ka humoram ir aktīva loma veselības saglabāšanā. „Humors atbrīvo no bailēm,” paskaidro Frais, „par daudz bailpilnu domu, samilzušas dusmas un spriedze izdara ārkārtīgi lielu spiedienu uz sirdi. Bet smieklis bez pūlēm atbrīvo no stresa un veicina pozitīvu skatu uz dzīvi.”

Uzjautrini sevi!

Stiprinot sirdi, smieklis vienlaicīgi stiprina arī imūnsistēmu. Kāds pētījums ir pierādījis pozitīvu jūtu nozīmi imūnsistēmas darbībā. Studentu siekalās tika mērīts balto ķermenīšu skaits pirms un pēc trīs dažādu filmu noskatīšanās. Viena bija par karu, otra bija dokumentālā filma par bioloģisko lauksaimniecību. Trešā bija romantiska komēdija.

Bez izņēmumiem visiem studentiem balto ķermenīšu skaits bija ievērojami lielāks pēc komēdijas noskatīšanās. Jo vairāk balto asins ķermenīšu, jo spēcīgāka imūnsistēma. Pēc dokumentālās filmas netika novērotas nekādas izmaiņas, taču pēc kara filmas noskatīšanās balto ķermenīšu skaits bija ievērojami samazinājies.

Humors palīdz tikt galā ar grūtībām

Vēl viens labums, ko dod smieklis, ir spēja palīdzēt mums tikt galā ar ikdienas grūtībām, kā arī ar lielākajiem dzīves izaicinājumiem. Varbūt Ābrahama Linkolna spēja smieties un atrast humoru pat viskritiskākajos dzīves brīžos var iedvesmot arī mūs un parādīt perspektīvu. Rakstnieks Keits Dženišons rakstīja: „Linkolna spēja smieties radīja izbrīnu cilvēkos, kas strādāja

kopā ar viņu. Kādā sanāksmē, kas notika Pilsoņu kara asiņainās fāzes laikā, kabineta locekļi sēdēja kā uz mutes sisti, kamēr viņš skaļi lasīja anekdošu grāmatu. „Kungi,” Linkolns sacīja, „kāpēc jūs nesmejaties? Ja es nesmiētos, tad man būtu jāmirst. Jums šīs zāles ir vajadzīgas tikpat noteikti, cik tās ir vajadzīgas man.”

Smieklis ir dziedinoši mūsu ķermenim un zāles dvēselei. Mēs visi piedzīvojam vilšanās un pat traģēdijas. Bet tie, kas saglabā humora izjūtu, var ar triumfu uzvarēt dzīves izaicinājumus un turklāt saglabāt veselību.

Meklē gaišo pusi!

Noskaņo savu dzīvi uz gaišo dzīves pusi! Ievēro smieklīgo. Izveido „smieklu bibliotēku”. Savāc materiālus, kas tev liek smieties. Kolekcijā humoristiskas grāmatas un pārģalvīgi jautras filmas. Piezvani jautram draugam. Esi pats jautrs draugs. Stāsti citiem smieklīgus atgadījumus. Lai tev pie rokas ir joku grāmata. Ieraksti diskā savas mīļākās komēdijas. Ir daudz kristīgu komēdiju, kas spēj sasmidzināt, neradot vainas sajūtu vai samulsumu.

Daudzas firmas atzīst vajadzību kontrolēt darbinieku stresa līmeni, lai pasargātu viņus no slimībām, vecinātu veselību un uzlabotu morāli un produktivitāti. Palielināt cilvēka humora izjūtu un spēju smieties – tas ir viens no veidiem, kā to panākt.

Lūdzu, šūpo vairāk – man vajadzīgas kustības!

Smieklu eksperts Lī Berks, Loma Lindas Universitātes asociētais profesors, izsaka vienīgo brīdinājumu: izvairies no pazemojošiem un zemiskiem jokiem, jo tie neliks justies labāk ne tev, ne kādam citam.

Izmēģini!

Ja tu vienkārši nespēj saņemt dūšu jautrībai, atvēli kādu brīdi un pasmejies tik un tā!

Nesen dzirdēju kādu neparastu ārstēšanu, kas tika rekomendēta pacientei, kas cieta no skumjām un depresijas. Ārsts pastāstīja viņai, ka ir jātiek galā ar depresiju, jo tā padara viņu slimu. Viņš ieteica viņai smieties no sirds trīs reizes dienā, vienalga, vai viņa jūtas jautri, vai nē. Paciente bija apstulbusi no šāda ieteikuma, bet darīja, kā ārsts bija teicis. Pēc dažām dienām viņas garastāvoklis uzlabojās. Viņa ieguva jaunu, priecīgu skatu uz dzīvi, un viņas veselība atkal bija lieliska. Ārsts zināja par endorfinu spēku – par labsajūtas hormoniem, kas atbrīvojas, kad smejamies.

Izmantoti materiāli no adventistu veselības žurnāla „Vibrant Life” (2008. g. janvāris un 2010. g. aprīlis)

Klaudija Muceniece
adventistu Daugavpils draudze

IZGLĀBTI TICĪBĀ

Šogad apritēs 15 gadi, kopš es kristījos un sāku kalpot kā grāmatu izplatītāja.. Analizējot noieto ceļu, es arvien vairāk redzu, cik Dievs pret mani ir bijis žēlīgs. Slava Viņam!

Kad vienā no bezmiega naktīm 1993. gadā es izlasīju nelielu grāmatiņu „Ceļš pie Kristus”, ar mani notika tas, ko es sauktu par nožēlu. Bet, pienākot rītam, uzradās šaubas, un es nolēmu sagaidīt vecumdienas un tad pilnībā uzticēties Kristum.

Trīsarpus gadus Viņš stāvēja uz manas sirds sliekšņa, neuzdrošinoties ienākt. Kā es pēc tam nožēloju par tām garām palaistām iespējām trīsarpus gadus!

Mans ceļš pie Kristus izrādījās ne tik viegls. Uzzinot par manu jauno ticību, vīrs sāka mani sist. Īpaši nīstama viņam bija patiesība par sabatu – viņš mani sita ar galvu pret sienu un kļiedza: „Sestdiena vai svētdiena?!” Taču grūtības tikai stiprināja ticību, un 1996. gadā slepus no vīra es kristījos. Drīz pēc tam mani atlaida no darba. Vēl pēc nedēļas vīrs mani izdzina no mājām.

Tā es pazaudēju ģimeni, jo bērni, sabaidīti ar stāstiem par šausmīgo sektu, palika ar tēvu. Meita pat pārtrauca mani saukt par mammu. Tikai pateicoties Viņa lielajai žēlastībai, es tolaik nepazudu, bet spēju visu pārciest.

Toties kāds neapprakstāms prieks bija mana dēla atgriešanās pēc trīsarpus gadiem, un vēl pēc pusgada – arī meitas! Meita ātri pieņēma patiesību, bet dēlu pastāvīgi kaut kas atturēja pieņemt dzīvīgu vissvarīgāko lēmumu.

Pēc dažiem gadiem mani bērni aizbrauca uz Londonu, kur apprecējās un izveidoja ģimeni. Dēls apprecējās ar meiteni no Latvijas, bet meita kļuva par sievu arābam un pieņēma islāma ticību. Tā sātans man atņēma, kā tobrīd likās, vienīgo cerību, ka vismaz viens mans bērns tiks izglābts. Atceros, kā es noslīgu uz ceļiem, lēju izmisuma asaras, un man trūka pat vārdu lūgšanai. Bet tajā brīdī es skaidri izdzirdēju: „Tās vēl nav beigas.” Miers piepildīja sirdi, un bezcerību nomainīja pārliecība, ka Dievs visu kontrolē. Bet ienaidnieks neatmeta centienus paturēt manu dēlu.

Pēc pirmās publikācijas par mana dēla atgriešanos, kuru varējāt lasīt „Adventes Vēstu” decembra numurā, es saņēmu daudz telefona zvanus ar lūgumiem izskaidrot dažus jautājumus. Kad dzemdību namā medmāsa dēlam pasniedz jaundzimušo, tad dēls tā vietā, lai pateiktu „es tevi mīlu”, pateica, kā paskaidroja viņam medmāsa, kaut ko arābu valodā. Musulmaņiem ir tradīcija pateikt jaundzimušajam vienā un pēc tam otrā austiņā kaut ko no korāna. Es domāju, ka, iegūstot tajā brīdī kontroli pār dēla lūpām, ienaidnieks laikam kaut ko pateica viņam arābiski. Bet tad iejaucās Dievs un dēls beidzot pateica dzimtajā valodā to, ko gribēja pateikt. Sātans nebeidza censties apmānīt manu dēlu līdz pašām beigām – gan caur māsu, gan caur darba biedriem. Un, kad viņš turēja viņa galvu aiz zoda un uzstāja – „tu mani pielūgsi piecas reizes dienā”, tad jāņem vērā fakts, ka musulmaņi lūdz 5 reizes dienā.

Pagājušā gada vasara izvērsās neparasti karsta, bet man tā bija karsta dubultā. Es vasarā strādāju par pavāru kristīgā sanatorijā. Un, ja uz ielas bija plus 40, tad virtuvē pie karstajām plītiņiem un verdošajiem katliem bija divreiz vairāk. Ja vēl ņem vērā to, ka jāstrādā bija 12-14 stundas dienā, tad organisms ilgojās pēc pilnvērtīgas atpūtas. Bet atpūtas nebija. Tiklīdz kā man kaimiņos apmetās viena harizmātiska sieviete, es pārstāju naktīs gulēt. Mājās pie sienām un uz jumta, sākoties naktij, bija dzirdamas nopūtas, balsis, klauvējieni un dažādas citas neapprakstāmas skaņas, kas man traucēja gulēt. Bet žēlīgais Kungs kaut kādā neaptveramā veidā uzturēja mani, un katru rītu pl. 5:00 es cēlos un devos uz darbu. Un, lūk, kad tuvojās otrās murgainās nedēļas beigas, man piezvanīja dēls: „Mammu, piedod!”

Lai arī sātans ļoti centās, lai mani neitralizētu kā savu galveno tobrīd preti-

nieku cīņā par mana dēla dzīvību, es uzreiz sapratu, kas notiek. Lūgšanu cīņā par manu dēlu iesaistījās arī mācītāji no Zaokskas semināra un citi man sirdij tuvi brāļi un māsas, kas tajā brīdī sanatorijā bija gan pacienti, gan darbinieki. Īpašs paldies manai draudzenei Klaudijai Valterei, kas pastāvīgi mani uzturēja grūtājā periodā. Un Dievs uzvarēja! 14 gadus es katru dienu lūdzu par saviem bērniem, un Dievs atbildēja, kad es vismazāk cerēju uz kādām pārmaiņām.

Jaunatne ir sātana uzbrukumu galvenais objekts. Sātans ir ļoti viltīgs un var patiesībā nenobriedušiem iesmērēt skaistu viltojumu. Bieži tā ir kāda eksotiska reliģija. Pazīstamais evaņģēlists Čārlzs Maršs savā grāmatā „Dālies savā ticībā ar musulmaņiem” raksta: „Eiropā, Āfrikā, Tuvajos Austrumos un pat Amerikā ceļas milzīgas mošejas. Musulmaņu studenti tiek sūtīti uz Eiropas universitātēm, lai mācītos un vienlaikus izplatītu savu mācību... Musulmaņi ir nosprauduši mērķi apmeklēt katru Lielbritānijas māju un uzcelt mošejas visās lielākajās pilsētās... Tas ir brīdinājums katram kristietim, izaicinājums, kurš ir jāpieņem ar MĪLESTĪBU.”

Es ticu, ka arī mana meita kādreiz izdarīs savu darbu Dieva plānā, lai glābtu musulmaņus. Ne velti viņa ir iemācījusies arābu valodu un rūpīgi pēta Korānu. Un es katru dienu pateicos Kristum par ticības acīm, ar kurām es redzu abus savus bērnus izglābtus. Pateicos, ka viņi abi ir aizrautīgi Trīskārtīgās eņģeļu vēsts sludinātāji, un, pateicoties viņu liecībai, tūkstošiem nāk pie Kristus. Lai gan tas tā nav, es vienalga ticu, ka tas notiks. Jo pats Kungs man toreiz sacīja, ka tās vēl nav beigas. Bet, ja ne beigas, tad – sākums. Sākums DIEVA MĪLESTĪBAS lielajiem darbiem. Jo tiem, „kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu” (Rm. 8:28).

Adventisti pēc zemestrīces Japānā

Jau daudzas dienas pasaules mediji ļoti rūpīgi seko notikumiem Japānā, kuru pārsteidza valsts vēsturē lielākā zemestrīce. 9 balles stiprajā zemestrīcē bojā gāja tūkstošiem cilvēku, bet vislielāko satraukumu izraisīja daudzie sprādzieni atomelektrostacijās, īpaši Fukusimā.

Palīdzības darbos iesaistījušās daudzas pasaules valstis un sabiedriskās organizācijas, tajā skaitā Adventistu palīdzības organizācija ADRA. Tā sākotnēji atvēlēja 25 tūkstoš dolāru pirmās palīdzības sniegšanai, aicinot īpaši ziedot tālākai atbalsta sniegšanai nelaimē nonākušajiem japāņiem.

Vislielākā palīdzība tiek sniegta Fukusimas iedzīvotājiem. Savukārt galvaspilsētā Tokijā pie centrālā adventistu dievnama ADRA uzslējusi telti bēgļiem, piedāvājot ēdienu un bezvada interneta pieslēgumu.

Kā ziņo Japānas Adventistu Baznīcas vadītājs Masumi Šimada, četras no adventistu ēkām zemestrīcē ir nelielā mērā cietušas. Nav ziņojumu par bojā gājušiem adventistu draudzes locekļiem. Pavisam Japānā ir ap 15 tūkstoš adventistu un 115 draudzes.

Vispasaules Adventistu Baznīcas prezidents Teds Vilsons izplatījis paziņojumu, kurā izsaka līdzjūtību Japānas tautai. „Mūsu domas, mūsu lūgšanas un mūsu simpātijas ir ar tiem, kas cietuši šādus zaudējumus... Septītās dienas adventisti ir bijuši Japānā kopš 1889. gada, lai kalpotu šīs lieliskās valsts cilvēkiem. Mēs esam tāpēc, lai palīdzētu cilvēku vajadzībās un līdzdalītu visu laiku lielāko vēsti: Dievs mīl un rūpējas par katru no mums, un Viņš drīz atgriezīsies! Mēs aicinām visus septītās dienas adventistus un citus lūgt par Japānas tautu šajā lielo vajadzību laikā.”

Vai citādas Ģenerālkonferences sesijas?

Pusgadu pēc Ģenerālkonferences sesijas Atlantā sākušās diskusijas par to, kādai jābūt sesijai 2020. gadā. Tas ir ierasti, ka sesiju plānošana sākas jau 10 gadus iepriekš. Piemēram, 2006. gadā tika paziņots, kur notiks 2015. gada sesija. Tas ir liels darbs izvēlēties atbilstošu vietu un visus sagatavot.

Tas, kur notiks sesija 2020. gadā, nebūs zināms līdz oktobrim. Taču Ģenerālkonferences administrācijas mītnē sākušās diskusijas, vai sesijas vajag rīkot tik iespaidīgas un apjomīgas.

Augot Adventistu Baznīcai, ir augušas arī sesiju prasības. Šodien, lai sarīkotu šādu pasākumu, ir nepieciešami milzīgi centri ar vismaz 70 tūkstoš sēdvietām. Turklāt līdzās jābūt lielām telpām, kur var rīkot dažādus seminārus, izstādes, mūzikas koncertus un citus pasākumus. Plus vismaz 6000 dalībniekiem vajadzīgi viesnīcu numuriņi gājiena attālumā.

Viceprezidents Pardons Muansa, kurš vada Sesijas Plānošanas komiteju, saka, ka daži draudžu vadītāji šaubās, vai jāturpina šādas „nometņu stila” sesijas. „Nav vajadzīgs pūlis, lai ievēlētu Baznīcas vadību. Mums nevajag ļaužu masas, lai veidotu Baznīcas politiku,” saka Muansa.

Cilvēki interesējas, vai „mazākas” sesijas ļautu tās rīkot ārpus ASV. No 59 sesijām, kādas ir organizētas kopš 1863. gada, tikai trīs ir bijušas citās valstīs. Eiropā tāda bija 1995. gadā Utrehtā, Nīderlandē. Tomēr Baznīcas vadība uzskata, ka tas bija apgrūtināts. Delegātiem, lai nokļūtu no viesnīcas līdz Kongresu centram, bija ceļā jāpavada vairāk nekā 2 stundas. Darba sēdes bija jābeidz jau pusesešos vakarā. Eiropas pilsētas nav piemērotas šādu sesiju organizēšanai. Turklāt izdevumi bija krietni lielāki. Utrehta izmaksāja gandrīz 6 miljonus ASV dolāru. Nākamā sesija Toronto bija par miljonu lētāka.

Reliģiju dialogs

Reliģiskās brīvības konference, kas marta sākumā notika Jordānā, demonstrē vēsturisku soli pret dialogam ar islāma pasauli un aizstāv reliģisko brīvību – uzskata organizētāji.

Reliģiju simpozījs, kurš notika Ammānas koledžā, kopā pulcēja zinātniekus un politiķus. Tā bija otrā reize, kad Starptautiskās Reliģiskās brīvības asociācija savas pastāvēšanas 119 gados organizēja sanākumi Tuvajos Austrumos.

Septītās dienas adventistu Baznīcas izveidota 1893. gadā, asociācija ir visvecākā no esošajām, kas darbojas, lai rūpētos par sirdsapziņas brīvību visām ticībām visā pasaulē.

„Šī konference pašķīra unikālu iespēju saturīgai sarunai ar ietekmīgiem islāma vadītājiem un domātājiem par to, ko nozīmē dažādas reliģiskās tradīcijas un kā panākt, lai dažādas ticības var harmoniski sadzīvot,” saka Starptautiskās Reliģiskās brīvības asociācijas vadītājs Džons Grācs.

„Divi visietekmīgākie ieroči, kā mēs varam cīnīties ar reliģiskajiem aizspriedumiem, ir zināšanas vienam par otru un personisko attiecību veidošana,” teica Grācs, uzrunājot simpozija dalībniekus.

Pasākuma viens no sponsoriem bija Arābu Cilvēktiesību centrs, nevalstiska organizācija, kuru izveidojis bijušais Jordānijas tiesnesis. Simpozijā piedalījās islāma zinātnieki un imāmi, asociācijas eksperti un Jordānijas likumdevēji, jaunieši un diplomāti. Savu atbalstu izteica Jordānijas premjerministrs, kurš bija atsūtījis uz pasākumu savu pārstāvi – Kultūras ministrijas ģenerālsekretāru.

Tikšanās laikā tika runāts par cieņu un brīvību – principiem, kas tiek vērtēti gan islāmā, gan kristīgajā pasaulē un jūdaismā. Tika runāts, kā šos principus realizēt dzīvē.

No adventistu ziņu aģentūras ANN

Citu konfesiju ziņas

Pretrunīgā izstāde

Rīgā ir vērojama izstāde, kas raisījusi pretrunīgu reakciju un protestus no Baznīcu vadītāju puses. Tirdzniecības centrā „Spice” īpaši atvēlētajās telpās „Bodies revealed”

var apskatīt zinātniski izglītojošo izstādi par cilvēka uzbūvi, slimībām un to izraisītiem orgānu bojājumiem, kur eksponēti miruši cilvēki un viņu orgāni.

Vairāku baznīcu mācītāji, arī Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca un Romas Katoļu baznīca paudušas viedokli, ka tā ir necieņa pret mirušajiem. Bet Rīgas domē iesniegta Latvijas Pareizticīgās baznīcas vēstule, kas aicinājusi pārtraukt izstādes reklamēšanu un demonstrēšanu.

Pēc Rīgas pilsētas kristīgo draudžu kolēģijas paustajām bažām Rīgas domes deputāti nolēma izsūtīt skolām aicinājumu nopietni izvērtēt, vai izstāde ir piemērota bērnu uztverei un emocionālajam stāvoklim, un izplatīt ieteikumu izstādi ar bērniem neapmeklēt. Zināms, ka anatomijas stundu laikā skolotāji ved turp bērnus.

Izstāde Rīgā atklāta 18.februārī un turpināsies visu pavasari. Tie, kas izstādi apmeklējuši, uzskata, ka tā ir ļoti interesanta un vērtīga mācību viela par cilvēka uzbūvi, kā arī rosinājums domāt par savu dzīvesveidu un tā radītajām sekām. Izstāde ir apceļojusi daudzas pasaules valstis, un arī citur tā vērtēta pretrunīgi saistībā ar ķīniešu eksponātu neskaidro izcelsmi.

Eiropa vienojas

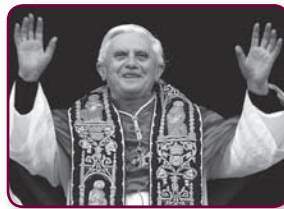
Eiropas Savienība pēc garām debatēm pieņēmusi deklarāciju, nosodot visā pasaulē notikušos uzbrukumus kristiešiem un musulmaņiem.

Vairākas nedēļas Brielse nespēja vienoties par deklarācijas formulējumu, jo atsevišķas bloka dalībvalstis bažījās, ka varētu tikt aizvainotas noteiktas reliģiskās grupas. Debates par kristiešu situāciju Tuvajos Austrumos pieprasīja Francija, Itālija, Polija un Ungārija, reaģējot uz oktobrī notikušo uzbrukumu vienai no Bagdādes baznīcām, kurā tika nogalināti 46 cilvēki, un uz decembrī notikušo sprādzienu pie baznīcas Aleksandrijā, kurā gāja bojā 21 cilvēks.

Taču ministriem galu galā izdevies panākt kompromisu, paužot “bažas par aizvien pieaugošo reliģiskās neiecietības un diskriminācijas gadījumu skaitu, ko pierāda pret kristiešiem un viņu lūgšanu vietām, pret musulmaņu svēceļniekiem un citu reliģisko kopienu pārstāvjiem vērstā vardarbība un terorakti. Diemžēl neviena pasaules daļa nav pasargāta no reliģiskās neiecietības sērgas”, teikts deklarācijā.

Lai gan dokumentā nav pieminēts poļu katoļu bīskaps, kurš nesen gāja bojā Tunisijā, bloka augstākā ārlietu pārstāve Ketrina Eštone aicinājusi izmeklēt viņa slepkavības lietu.

Ebreju tauta un atbildība

Pāvests Benedikts XVI noraida Jēzus Kristus kā “politiskā revolucionāra” tēlu savā jaunajā grāmatā, kas nāca klajā 10. martā un kurā viņš arī atbrīvo ebrejus no atbildības par Kristus nāvi.

Pāvests savā Kristus biogrāfijas otrajā sējumā “Jēzus no Nācaretes” raksta, ka Dieva dēls “nenāca kā iznīcinātājs ar revolucionāra zobenu”. Tā vietā viņš ieradās pasaulē “ar spēju dziedēt”, raksta pāvests un piebilst: “Viņa spēks ir mīlestības spēks.”

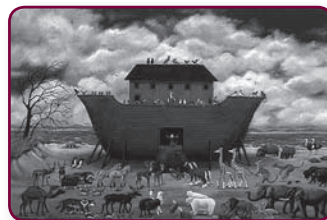
Jau ir izdoti 1,2 miljoni eksemplāru šīs grāmatas septiņās valodās, tai skaitā 200 000 eksemplāru vācu, 150 000 angļu un 100 000 franču un spāņu valodā. Tiek plānoti arī izdevumi e-grāmatas un audiogrāmatas formātā.

Šajā biogrāfijā Benedikts arī vēršas pret reliģisko vardarbību pēc vairākiem uzbrukumiem kristiešiem dažviet musulmaņu pasaulē, arī pret vecgada vakarā sarīkoto bumbas sprādzienu pie baznīcas Ēģiptē, kurā gāja bojā 23 cilvēki. “Reliģiski motivētās vardarbības briesmīgās sekas ir pārāk skaidri redzamas,” viņš norāda.

Par sajūsmu ebrejiem visā pasaulē Benedikts atbrīvo ebreju tautu kopumā no atbildības par Jēzus Kristus krustā sišanu. Spriedze jūdaisma un katolicisma attiecībās valda gadsimtiem ilgi, jo katoļi vaino ebrejus Kristus nāvē, un Vatikāna koncilam, kas 1960. gadā atbrīvoja viņus no atbildības, neizdevās to likvidēt.

Grāmatas “Jēzus no Nācaretes” pirmais sējums, kas nāca pārdošanā pāvesta 80. dzimšanas dienā 2007. gadā, tika izpirkts ātri, un no 350 000 eksemplāru lielā metiena tikai pirmajā dienā vien tika pārdoti 50 000 eksemplāru.

Interese par Noasa šķirstu

ASV Kinoakadēmijas “Oskara” balvai nominētais režisors Darens Aronofskis sācis darbu pie komiksa izveidošanas, kura pamatā ir stāsts par Noasa šķirstu.

Aronofskis atklāja, ka jau kopš pusaudža gadiem viņu

fascinējis stāsts par to, kā Dievs licis Noasam uzbūvēt šķirstu, lai izbēgtu no apokaliptiskajiem plūdiem. “Noass bija pirmais cilvēks, kas izveidoja viņa dārzus un dzēra vīnu, un piedzērās. Tas ir rakstīts Bībelē, tā bija viena no pirmajām lietām, ko viņš izdarīja, kad sasniedza zemi. Tur redzama patiesa izdzīvotāja vainas sajūta. Viņš ir tumšs, sarežģīts personāžs,” nesenā intervijā atklāja režisors.

Aronofskis vēlas komiksu arī ekranizēt, un viņš ir pārliecināts, ka ikviena kinostudija vēlēšies projektu finansēt.

Aronofskis ticis nominēts “Oskara” balvai labākā režisora kategorijā par baleta drāmu “Black Swan” (“Melnais gulbis”), kas vēsta par skarbo baleta pasauli. Tajā sev neierastā ampluā spēlē Natālija Portmane, atveidojot dejotāju, kas, pārvarot šķēršļus, iegūst kāroto lomu baletā “Gulbju ezers”, taču, pieaugot spiedienam, zaudē realitātes sajūtu.

Es atkal izvēlētos Tevi!

NOMETNE PĀRIEM "UZ BRĪDI DIVATĀ"

Laiks: no 29.04. pl. 18.00 līdz 1.05. pl. 13.00

Vieta: atpūtas komplekss "Turbas" (www.turbas.lv),
Ikšķile

Papildus info: www.paru.nometne.info

Meklēsim kopā ceļus, kā pagriezt laulības dzīves kompasu vēlamajā virzienā, formulēsim savas ģimenes misiju, piedzīvosim kopā būšanas brīnumu un netraucēti baudīsim vistuvākā cilvēka sabiedrību. Domāsim, runāsim, diskutēsim par to, ka:

♥ veselīga laulība izveido kontekstu, kurā varam kopt un vairot mīlestību, jo mums visiem ir nepieciešams mīlēt un tikt mīlētiem;

♥ laulība sniedz draudzīgu sabiedrību, iespēju vistuvākajam cilvēkam uzticēt savas dvēseles visslēptākos noslēpumus;

♥ kopdzīve veido vidi, kurā pāris var realizēt sevi un rast izaugsmi.

Pieteikšanās pareizajā epastā: paru.nometne@gmail.com

Pieteikšanās līdz 20. aprīlim, vietu skaits ierobežots: 25 pāri. Iespējams pieteikties arī uz 1 dienu.

Organizē SDA Latvijas Draudžu Savienības Ģimenes kalpošanas nodaļa

16. APRĪLIS MISIJAS DIENA!

Izmanto lielisku izdevību un uzdāvini savam draugam, paziņam vai darba kolēģim jaunu grāmatu, kas atklāj Dieva mīlestības raksturu pavisam jaunā un pārsteidzošā veidā! Grāmatā būs pieejama no 4. aprīļa izdevniecības *Patmos* grāmatu galdā Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Cena 1 Ls.

Elizabete Viera Talbota

Elizabete Viera Talbota ir PhD kandidāte Bībeles studijās, Bībeles studiju maģistre, kā arī Organizāciju vadības maģistre. Viņa ir radio studijas „Voice of Prophecy” līdzstrādniece, mācītāja un universitātes profesore. Elizabete ir arī starptautiski pazīstama lektore un dedzīga evaņģēliste. Viņa ir precējusies ar Patriku Talbotu, laulības un ģimenes terapeitu.

Elizabete Viera Talbota

Dieva
bērnu
negaidītā
izglābšana

Pārsteidzošā
Mīlestība